dolmuş

YAZISIZ

SAYI : 21

75 KURUŞ

Silâhsızlanma meselesinin yine çıkmaza girmesi muhtemel

İş arayan bir tenbel

Madrid 3, (A.A.) — «Ya» adındaki büyük İspanyol gazetesinde bir tembelin dikkati çeken şu ciddî ilânı görülmüştür:

«Çok tembel bir gencim. İşi az, parası çok memuriyet arıyorum. Uzun tatillere müsait bulunan mü-dürlük veya temsilcilik münasip gelecektir. 32 yaşındayım: Bekârım, şıkım ve yakışıklıyım. Birkaç lisan bilirim. İyi dansederim. İyi ses üzerinden ıslık çalarım».

Meselenin garip cihetı, iki gün içinde, bu ağamı 37 kişinin araması olmuştur.

Cannes'da şampanya âdeta su gibi akıyor

Pariste kadınlar iki çanta taşıyorlar

Pariste kadınlar yeni bir moda bulmuşlardır. Kadınlar, sokakta iki çanta ile dolaşıyor. Neden?. Kadın çantalarını kapıp kaçan hırsızları aldatmak için mi?

Güzel bir reklâm

Amerikan gazetelerinden birinde şöyle bir ilân çıkmıştır:

«— Allah, erkekle kadını, başlarının iki tarafında kulaklarla yaratmakla, bunların bir gün gözlük taşımalarını istediğini göstermiştir.»

Akıllı bir gözlükçünün reklâmı!

dolmuş

SİYASİ MİZAH MECMUASI

Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk

İMTİYAZ SAHİBİ: OSMAN A. KERMEN
ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR — SAYI: 21 — SENE: 1 — CİLT: 1 — 24 MAYIS 1956 — SAYISI 75 KURUŞ

Mayıs hastası

BU YAZIDA, 14 MAYIS 1950'DEN BU YANA BİR VATANDAŞIN MACERASINI OKUYACAKSINIZ

Bütün ümitlerini 50 seçimlerine bağlayan dar gelirli ve geniş hayâlli talihsiz bir vatandaştı.

Başına, doğdu doğalı ne felâket gelmişse mayıs ayında gelmişti. Mayıs ayında doğuşu bile bir felâket olmuştu. Doğduğu gün annesini kaybetmişti çünkü... Mayıs ayında okuldan koğulmuş, yine mayısta âşık olmuştu. Aşk her vakit felâket sayılmazdı ama, bizimki aşk yüzünden bıçaklanmış, üstelik topal da kalmıştı.

Oy'unu sandığa atıp beklediği neticeyi alınca «Şeytanın bacağını kırdım!» diye sevindi. Mayıslar artık felâket getirmekten çıkmış demekti.

Tam bir hafta geceli gündüzlü içti. Pencereden başını çıkarıp gelene geçene «Kurtulduk!» nakaratlı nutuklar söyledi.

Öyle ya, herkes gibi o da kurtulmuştu artık. Sigarasından tut, rakısına kadar her şey ucuzlayacaktı. Otuz kuruşa soğan, otuz beş kuruşa ıspanak, hele üç liraya domates ne demekti? Hıyar, turfanda da olsa 150 kuruşa yenir miydi hiç?

Bunların hepsi bitmişti artık. Yedi gün yedi gece zafer şenlikleri yaptı. Domates salatasını eksik etmedi sofrasından, turfandalığına bakmadan hıyar bile yedi. Seçimi kazanmışlardı, bu pahalılık sondu artık.

Aradan bir hafta daha geçti. Ama hiçbir şey değişmiyordu. Kafası kızmıştı. Gazete satan çocuktan başladı işe: «On kuruşa gazete ha! İzmit fabrikasını ne demeye kurduk?» diye çıkıştı. Sigaracıya «30 kuruşa içilmez bu zıkkım» dedi. «tütün de İngiltereden gelmiyor ya!» Berbere büsbütün yüklendi. «Traş da elliye olur mu? Bu nutukları boşuna mı dinledik!» Manava da çullandı. Ama manav baklanın değil, demokrasinin savunmasını yaptı. «Anladık be!» dedi, «senin kadar biz de demokratız. Demokrasi hıyarı on kuruşa yemek değildir. Demokrasi halkın, halk için...»

Lokantada hır çıkardı. Sinemada kafa tuttu. Otobüste biletçiyi payladı. Belediye reisine çıktı, söylendi. Daha yukardakilere: «On beş gündür hiçbir şey değişmedi, daha bekleyelim mi? Hani, ne vaadetmiştiniz?» diye telgraflar çekti. Sekiz kere karakolluk oldu. Nihayet mayıs ona bir oyun daha etmekte gecikmedi. Köftelik almak için kasaba girmişti:

«Yüz elliye de sığır eti yenmez arkadaş!» diye çıkıştı, «öküz de dışardan gelmiyor ya!» Kasap öyle demokrasiden anlayan soyundan değildi: «Sensin öküz!» diye tersleyince kızılca kıyamet de koptu. Kasabın elinde zaten bıçak vardı, satırı da bizimki kapınca kan da gövdeyi götürdü. Polis, karakol, mahkeme derken Bakırköyü boyladı. Tıp tarihine yeni girmiş bir hastalığa, Mayıs hastalığına yakalanmıştı. Bilhassa Mayıs ayında nutuk dinlememesi, gazete okumaması lâzımdı. Tedavi çok uzun sürdü. Tam altı sene... Yatan bilir.

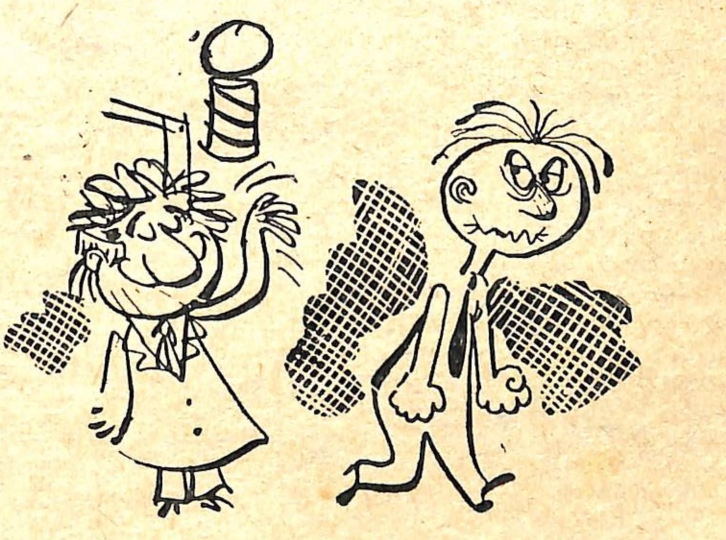

Bir gün Taşkesen'in neftî arabayla hürriyete kavuştuğu kapıdan onu da salıverdiler. Yularını kaybetmiş bir eşek gibi başıboş kalıvermişti. Altı senedir bir tek gazete okumamıştı. Bakırköye doğru yürüdü. Ooooh! Hürriyet ne güzeldi. Güzel olan, hava mıydı, hürriyet miydi, pek farkında da değildi ya!

Tütüncüde gazeteleri görünce okuma yazma bildiğini hatırladı. On kuruş uzatarak:

«Ver bir Hürriyet!» dedi. Tütüncü gülüyordu.

«Yeni mi başladın gazeteye?» diye sordu.

«Yooo! Eskiden de okurdum!»

«Belli!»

Tepesi atmıştı:

«Ne demek istiyorsun arkadaş?»

«Beş kuruş daha ver!»

Kızmıştı: «On beşe gazete okuyanın da...» diye bir küfür salladı.

Kızmıştı ama kime kızdığını kendisi de bilmiyordu. Yalnız gazetede gözüne bir tarih ilişti: 2 Mayıs 1956. Aylardan mayıstı demek. Hani şu mayıs!

Berberin önünden geçerken sakallı olduğunu hatırladı. Girdi, koltuğa oturdu. Traş boyunca gazetenin onbeş kuruşa nasıl çıktığını düşündü. Traş bitince kırk kuruş uzattı. Berber ters ters:

«Yetmiş beş verecegsin!» dedi.

«Anlamadım!»

«Yetmiş beş!»

Ceplerini karıştırdı, elleri öfkeden titriyordu. Traşı da gazete gibi çıkarıp geri veremezdi ya... Çâresiz yirmi beşi tosladı. Yalnız ilerisi için

küfürü ihmal etmedi:

«Bir daha berbere gidenin de...»

Berber sırıttı:

«Jilet bulabilirsen kendin olursun!»

Bir sigara içmezse kendine zor gelecekti. Tütüncüye otuz kuruş uzattı:

«Gelincik!» dedi. Tütüncü:

«Nerde o bolluk beyim, otuza gel lincik?»

Sonra daha ahbabça sordu:

«Yeni mi başlıyorsun sigaraya?»

«Eskiden de içerdim...»

«Bıraktınsa hiç başlama! Bu zıkkım elli beşe de içilmez!»

«Buna da mı zam?»

«Hâşâ! Zam değil, âyarlama!»

Bizimki eski nutukları hatırladı. Fena halde efkârlanmıştı. Üstüste üç sigara içti. Bu sigaralar ona kahveyi hatırlatmıştı. İlk gördüğü gazinoya daldı.

«Bir kahve!» dedi garsona.

«Yok!»

«Ne demek yok?»

«Migros getirmedi.»

«Kim bu Migros?»

«Migros canım!»

«Patron mu?»

«Eh! Patron da sayılabilir.»

«Ben Migros falan bilmem, kahve getir bana, kahve!»

«Yok! Çayımız taze!»

«Getir!»

Çayın, çaya benzer tarafı yoktu. Şöyle bir yudum içti. Kalktı, masanın üstüne bir on kuruşluk attı. Garson peşinden: «Beyim, bir on kuruş daha...»

Öfkesi, kafayı çekmeyince yatışmayacaktı. Bir içkili lokantaya girdi. Karşısında dikilen garsona:

«Bir salata» dedi. «Domatesi bol olsun!»

«Domates yok!»

«Neden yok?»

«Onbeş lira...»

«Bu da mı âyarlandı?»

«Öyle oldu beyim!»

«Bir salata... Bol hıyarlı...»

«Ne hıyarı beyim, hıyarın yüzünü gören kim?»

«Adanadan da mı gelmiyor?»

«Oralarda ziyafet gırla! Hıyar mı dayanır?»

«Canım bir salata, şöyle bol zeytinyağlı!»

«Yağ nerde beyim?»

«Bir de balık!»

«Balığın yanına varan kim?»

«Neden?»

«Çok pahalı!»

«Bol soğanlı piyaz...»

«Soğan nerde?»

«O da mı kurudu?»

«Yüz kırk kuruş!»

«Arkadaş, sen bana rakı getir, rakı meze istemez... Su da istemez...»

Rakı geldi. Kuru kuru dayandı ama içtikçe, sinirleri yatışacak yerde büsbütün bozuldu. Gözleri çakmak çakmak yanıyordu. Karşısında koskocaman bir takvim vardı. İri harflerle MASYI'ı görünce adamakıllı zıvanadan çıktı. Başına bugün mutlaka bir felâket gelecekti. Garsonu çağırdı:

«Bana bir taksi çağır!» dedi, «Bu sefer kendi ayağımızla gidelim bari!...»

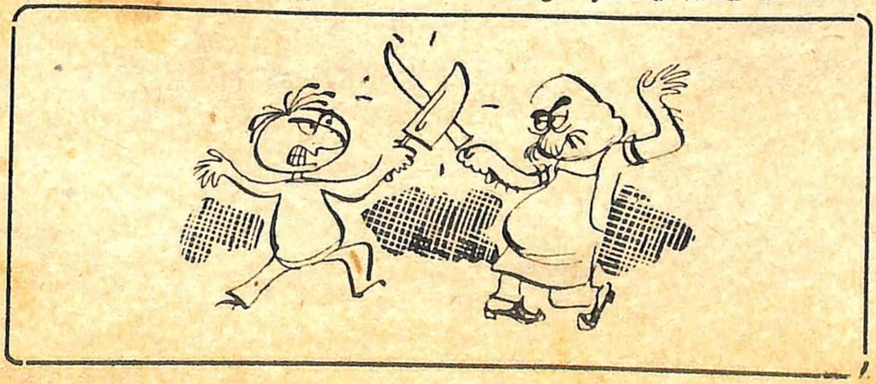

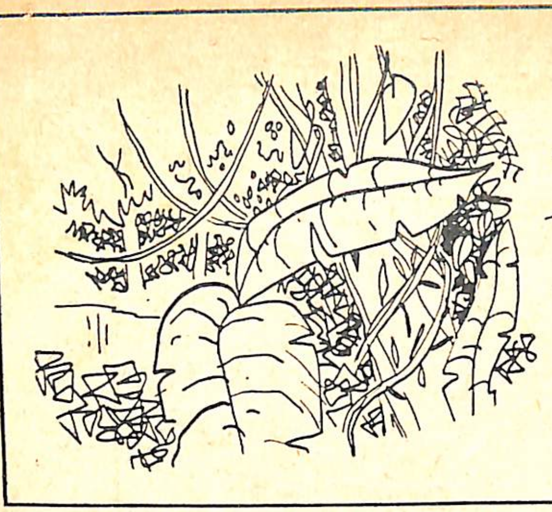

BALTA GİRMEMİŞ VAHŞİ ORMANLAR...

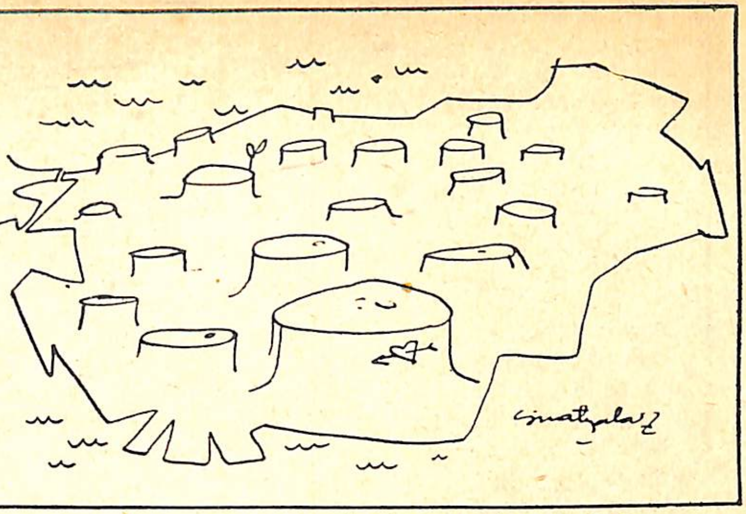

BALTA GİRMİŞ MEDENİ ORMANLAR

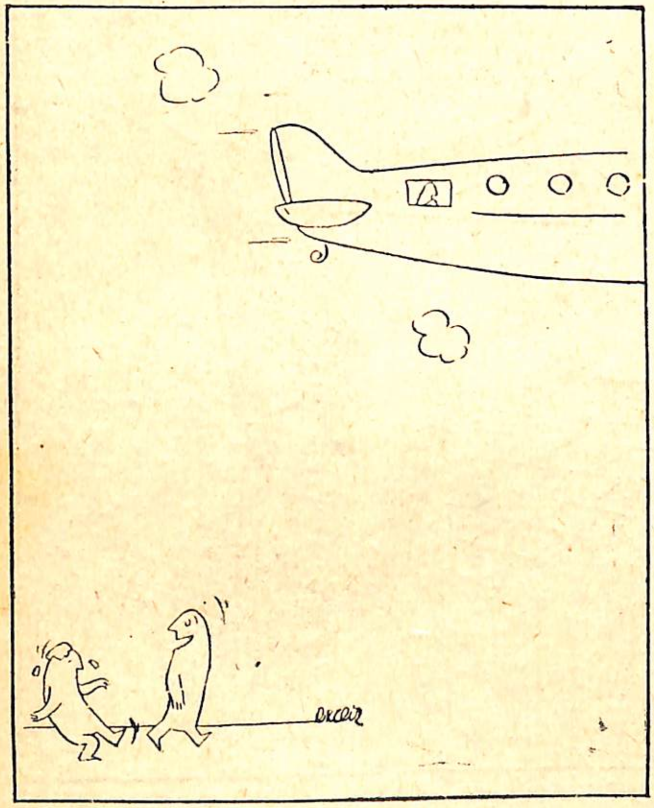

— UĞURDUR, UĞURDUR İNŞALLAH!

İKİ RANDEVU EVİ BASILDI

Şişlide öyle bir randevu evi basılmış ki gazeteler anlata anlata bitiremiyorlar: Odalar nadide möblelerle pırıl pırıl donanmış. Kadınlar seçme, yataklar, örtüler tertemiz. Yoğurt dök yala! Hele bir oda varmış ki duvarlar yekpare ayna... Fiyatlara gelince, bir karaborsacı bir nüfuz taciri, bir Ankaralı misafir için, o kadar fazla da sayılmaz. Bütün odalar ikiyüz ellişer lira, aynalı oda, elli ayna farkı, tam üçyüz lira...

Basılma işi gayet usturuplu olmuş. Öyle açık saçık sahnelere rastlanmamış. Kapının önünde bekleyen hususî arabalar, beyefendileri icabeden makamlara götürmüşler.

Bu pırıl pırıl lüks randevu evini işleten yüksek randevucuya gelince... En yuüksek sosyeteye mensup, kibar, asil, tanınmış bir hanımefendi imiş. Yani öyle kıl kuyruk hanımefendilerden değil, zenginmiş, güzelmiş, üstelik dulmuş da. Fakat kimmiş,, kimin nesiymiş, belli değil. Bir adı, soy adı bile yokmuş. Sadece Hanımefendi imiş, işte o kadar!

Ertesi gece bir baskın daha olmuş. Bu seferki Şişlide değil, daha aşağılarda, Beyoğlunda. Bu seferki randevu evi, öyle ziline dokunarak, kapısı çalınarak basılmamış. Baskını yapanlar, kapıyı pencereyi bırakıp bacadan düşmüşler içeri. O kadar tepeden inme girmişler ki, yedi aylık hamile bir kadın, çocuğunu düşürmüş korkudan: Hamile bir kadının ne işi var ayak altında diyeceksiniz. Bir işi vardı elbet. Yedi aylık çocukla keyif için gelmedi ya.

Tabii bu randevu evi de şahsi teşebbüsle açılmış bir işletme ama, işleten Şişlili bir hanımefendi değil, sadece randevucu bir bayan. Öyle karaborsa büyük işler çeviren yüksek, kibar, itibarlı bir idareci hele hiç değil. Madam Hermineler gibi gelire değil de olsa olsa esnaf vergisine tabi mahdut sermayeli basit bir randevucu, hepsi o kadar. Şişli'de, Maçkada oturup hanımefendi payesine erişemediğinden belli bir isimle de çağırılmak zorunda. Yazın bir kenara, Sırmalı Leman!

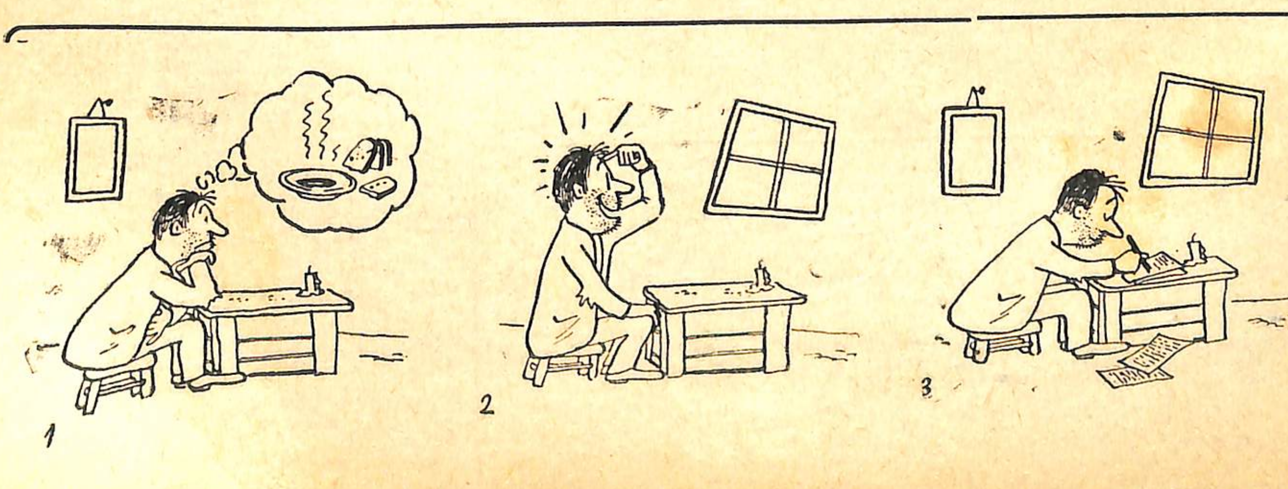

ÜÇ GÜZEL SES

MEKTUP ÖRNEKLERİ

Mrs Hardy;

Bu gün şarkın sihirli şehri İstanbula vardık. Mrs. Caksonla derhal şehri dolaşmıya çıktık. Aman bir görseniz dünyanın en lüks arabaları burada. Buranın insanları ve vasıtaları öyle kaynaşmışlar ki... Meselâ yeşil ışık yandığı zaman nezaketen hem vasıtalar duruyor hem insanlar. Bazen iki tarafta geçmiye kalkıyor. Fakat insanlar otomobillerin önünden öyle soğukkanlı geçiyorlar ki. Sonra büyük köprünün yanında pişmiş balık satıyorlar, gayet ucuz. Herkes balık ekmek alıp yiyor. Biz de Mrs. Jaksonla alıp yedik. Sonra bizi kapalıçarşıya götürdüler. Aman ordan neler neler aldık. Ben Fatihin çok güzel işlemeli bir kılıcını aldım. Mrs. Jakson bir örnek olmasın diye Sultan Süleymanın bir kılıcını aldı. Rivayete göre Fatih İstanbula çok turist geleceğini hesaplıyarak kılıcından 10 bin tane teksir ettirmiş. Sonra güvercinlere yem attık. Bir yem atmak 10 lira imiş. Gayet ucuz değil mi? Bak bir nargile, bir kılıç, bir ufak mangal, bir kösem sultanın gerdanlığı, bir Kasım Gülek'in kavalı, bir tavuk göğsü hepsi 150.000 dolar ne kadar ucuz değil mi? Daha 10 gün buradayız, bize acele para gönder yoksa New-Yorka dönemiyeceğiz.

Mrs. Eddi

14/4/1956 — Costantinople is not İstanbul

F. K. G.'DA BASINA ÇATTI... (GAZETELER)

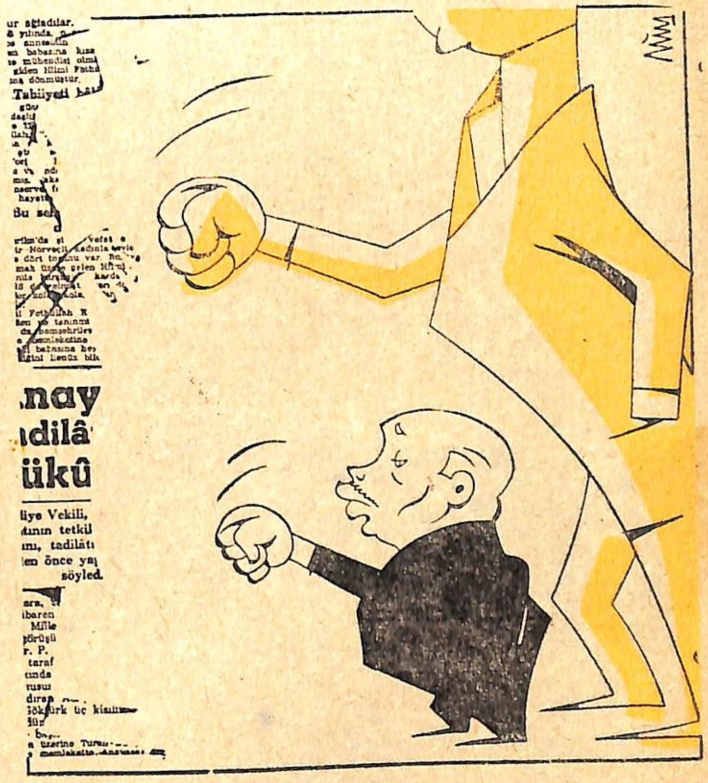

ERKEK ÇOCUK DAYIYA ÇEKER

BİR DELİ KAÇTI

Gazetelerden: Akıl hastanesine getirilmekte olan bir deli Köprü'de polisin elinden kaçtı.

Eminönü'nden Karaköy'e gidiyordum. Köprü başına gelince,

— Kaçtı, kaçtı!.

Diye bir ses duydum. Düdükler öttü. Polisler koşuştu. Köprü üstündeki kalabalık birbirine girdi. Gidiş geliş durdu. Herkes birbirine soruyordu:

— Ne var? Ne olmuş?

— Polisler bir deliyi kaçırmışlar.

Bir yaşlı kadın,

— Ayol, diyor, ne oldu bizim polislerimize? Eskiden tutarlardı, şimdi hep kaçırıyorlar.

Yanına bir adam yaklaştı,
— Sanki biz çok akıllıyız da, bir de deli kaçmış diye ortalığı telâşa veriyorlar.

Adama söyleyecek söz bulamayınca, yüzüne bakıp «Terbiye dairesinde» sırıttım. Başka birisi,

— Yok ama beyim, bu azılı bir deliymiş, dedi, tam üç kişi öldürmüş. İnsana saldırıyormuş.

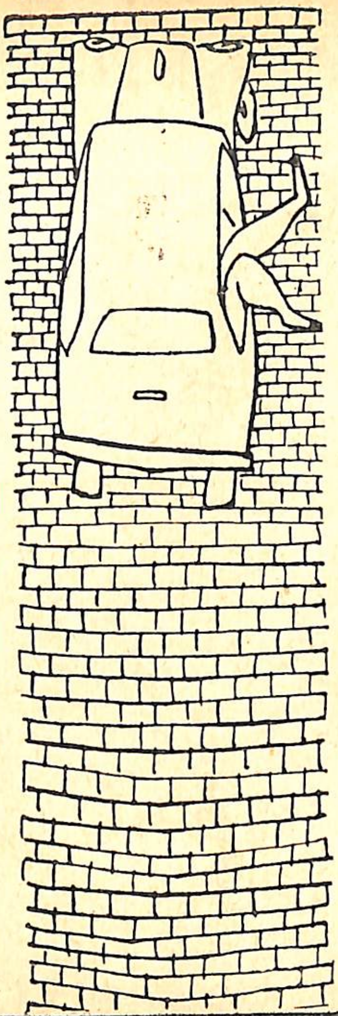

nimle konuşan adamla yan yana yürümeğe başladık. Bir kaç güzel deli fıkrası anlattı. Hem fıkralar güzel, hem de güzel anlatıyor. Gülmemek elde değil. Konuşkan sevimli, efendiden bir kişi.

— Bilirsiniz, değil mi hikâyeyi, hani delinin biri «tımarhanede kaç kişisiniz?» diye sorana «Biz burada şu kadarız, ya siz dışarda kaç kişisiniz?» diye sormuş. Meselâ bakın şu adama...

Gösterdiği adama bakıyorum.

— Belki de kaçan deli budur, diyor.

Belki de... Çünkü adamın akıllıya benzer yeri yok. Sanki birisiyle konuşuyormuş gibi elini kolunu oynatıyor, bir yüksek sesle, bir yavaş konuşuyor. Hattâ bazı bağırıyor. Kaşlarını çatıyor.

Belkisi filân yok. Polisin elinden kaçan deli bu.

— Haber verelim, yakalasınlar, dedim.

— Belki de şu adamdır, dedi.

Başımı o tarafa çevirdim. Gösterdiği adam hızlı hızlı yürüyor, bir yandan da gülüyordu. Kime böyle gülüyor, diye bakarken birden suratı asıldı, durdu. Parmaklarıyla bir şeyler hesapladı, yine güldü.

— Tamam, dedim, polislerin elinden kaçan deli mutlaka budur. Hemen haber verelim.

Soğukkanlı yol arkadaşım,

— Bir de şu önümüzde giden iki kişiye kulak verir misiniz? dedi

Önde biri şişman, biri enine boyuna, iri yarı iki kişi yüksek sesle konuşuyorlardı. Kulak kabarttım:

— Tutacaksın herifi... Kaça ulan limon? Elli kuruş. Elli kuruş mu? Gel buraya! Hemen şıp diye şu köprü başında sallandıracaksın. Fazla değil, iki tanesini, üç tanesini sallandır, bak gör, memlekette karaborsacı kalır mı? Efendim?

O konuşurken bir yanda da arkadaşı konuşuyordu:

— Ziraat birader, ziraat... Evvelâ ziraat, sonra hürriyet.. Ekilmemiş bir avuç toprak kalmıyacak. Ben bizim evin balkonuna saksılar içinde sovan ektim. Her vatandaş benim gibi yapsa memlekette sovan buhranı kalmaz. Al ondan sonra meselâ, fasulyeyi, al hıyarı... Efendim? Bir hürriyet tutturmuş gidiyorlar. Yahu fasulye olmayınca bir memlekette, hürriyet olur mu?

Arkadaşını dinlemiyen, o söylerken o da söyleyen iri kıyımlı şöyle diyor:

— Kırbaç beyim, kırbaç... Gözünü seveyim, Cennetten çıkma. Bu millet sopasız adam olmaz.

İkisi birden konuştuğu için birbirine karışan sesleri kulağıma şöyle geliyordu:

— Anayasadan önce... Fasulye birader fasulye... Hukuk diye tutturmuşlar, sallandır keratayı. Fasulyeden sonra, sokak kenarlarına pancar ek... yol arkadaşıma,

— Kaçan deli bir mi, iki mi imiş? diye sordum.

— Bilmem, dedi.

— İşte birader, bunların ikisi de deli... Hemen polise söyliyelim.

Köprü altı polis karakoluna bildirmek için, merdivenlerden aşağı iniyorduk. Bu sırada yanımızdan çok güzel bir kadın da merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Hava sıcak olduğundan genç kadın, ince cik, tiril tiril bir emprime giymişti. Kadının arkasından merdivenleri çıkan iki erkek, gözleri kadının bacaklarında, hattâ başlarını eğip, eteğinin altına bakarak, konuşuyorlardı:

— Kitap gibi karı be, çevir çevir oku...

— Ye beni abla!.

— Yatayım da üstümde yuvarlan!..

— Yuff beeeee!...

Derken efendim, bir karambol oldu. İki azgın herif kadının üstüne atıldılar. Kadın çantayla başa çıkamayınca, feryada başladı. Birden canavarlaşan iki herif, kadını al aşağı ettiler.

— Artık hiç şüphe yok, polisin elinden kaçan iki deli işte bunlar, dedim.

Merdivenlerden indik. İskelede biriken kalabalık yolcular vapura girmek için, iskeledemir kapısının açılmasını bekliyorlardı. Arkadaşım,

— Şunları dinleyin! dedi.

Erkek yanındaki karısına bağırıyordu:

— Alıp başımı kaçacağım... Vallahi kaçacağım...

— Kaç!.. Sanki ben dururum da. Ben senden önce kaçarım ayol. Bana koca çooook... Sen kendine bak mıymıntı.

Şat!.. Kadının suratına bir tokat. Bir ağlama, küfür, kıyamet...

Yol arkadaşım.

— Çabuk kaçalım, şahit yazarlar, dedi.

Köprünün Karaköy başına doğru giderken, bir kadın çığlığı duyduk. Arabanın penceresinden bir kadın bacağı çırpınıp duruyordu.

— İmdaaat!... Kaçırıyorlar.

Yol arkadaşıma:

— Yahu güpe gündüz bu kalabalıkta kadın kaçırılır mı? Deli bunlar... Vallahi billâhi deli...

Çok serinkanlı olan yol arkadaşım yine deli fıkraları anlatmağa başladı. Ben kahkahalarla gülüyordum. Tam Köprü'den Karaköy'e geçerken iki polis, yol arkadaşımın kollarına yapıştı.

— Ulan! Nasıl kaçtın elimizden? yürü!.

Yol arkadaşım,

— Allaha ısmarladık arkadaş dedi.

Arkasından ben de onun gittiği yere gitmek istedim. Ama, sadece istedim, gidemedim.

— Güle güle arkadaşım, dedim.

İHRACAT POLİTİKASI

Londradaki hastanelerden birinin doğum kısmında sabırsızlıkla bekleyen baba namzedine hemşire müjdeyi yetiştirdi.

— Nur topu gibi üç oğlunuz oldu!

Yeni baba müthiş sevinmişti:

— Görebilir miyim?

— Tabii... Hem sizinle kalacak olanı da seçersiniz.

Adamcağız şaşırmıştı:

— Anlıyamadım; üçü de benim değil mi?

— Sizn... Sizin ama iki tanesini ihracat için alıkoymak mecburiyetindeyiz!.

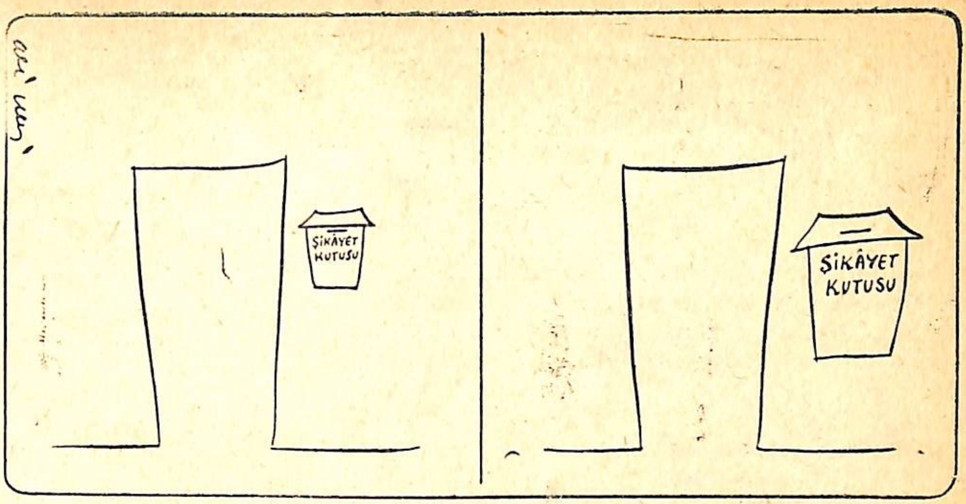

GELİŞME!...

GEVEZELİK

İki kızılderili karşılaştı. Biri:
— Pao!.. dedi.
Beriki cevap verdi:
— Pao!
Cevabını aldı:
— Pao!
Diğeri tekrar:
— Pao!
— Pao, pao!
— Rica ederim mevzuu değiştirme.
— Sizin... Sizin ama iki ta-

KISKANÇLIK

SEÇME SÖZLER

İki kazma bir kürek içindir.
İnşaat

Borçlu olan icra memurunu daha iyi tanır.
Haciz

Bir söyle bin işit.
Dedikodu

Yalnız gelen yalnız gider
Münzevi Celâl

Pahalılık memur maaşlarıyla doğru orantılıdır.
Esnaf

Şapkanızı çıkarır mısınız
Göremiyorum

Ümitsiz yaşanmaz
Ümidin sevgilisi

Gel göklere yüselelim gel de seninle
Tayyareci Hüsnü

Asafalttan yürü
Karayolları

Yeniköyde bir kız sevdim
Başkasına verdiler

UZUN ÖMÜR

Tıp Fakültesi Talebe Cemiyeti Kongresinde şöyle demişler :

— Tıp Fakültesi her sene 200 mezun verirse, Türkiyenin doktor ihtiyacı ancak 70 sene sonra karşılanabilir.

Eh, pek fazla bir şey kalmamış. Hemen Allah hastalarımıza uzun ömürler versin!.

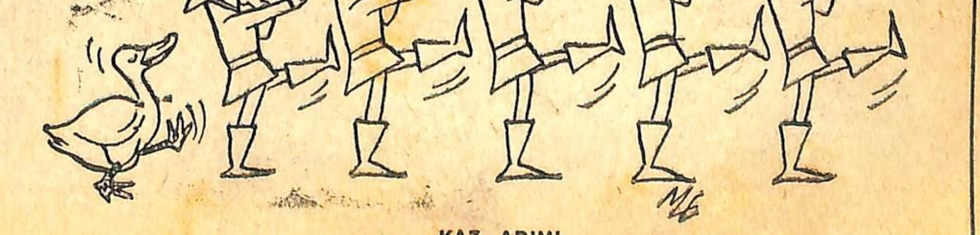

KAZ ADIMI

Martine Carol ile bir saat...

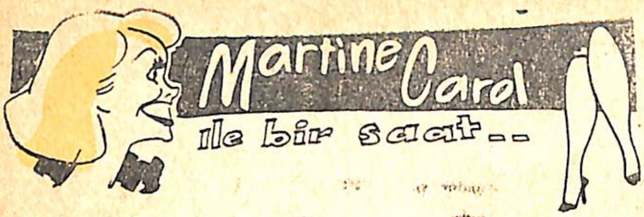

Hiltonda yerimizi aldık. Daha doğrusu bize ayrılan yeri kaptırmış, başkasının yerini almıştık.

Önce kocası Christian Jacque geldi. Christian Dior bunun yanında daha sanatkâr kalırdı. Her haliyle bir direktördü:

«Biraz gecikecek» dedi. «Hoş görün, nihayet beklediğiniz, bir kadındır!» Hem de ne kadın!

«Ona soramıyacağınız şeyleri bana sorabilirsiniz.»

Hemen atıldım!

«Karınız kaç yaşında?»

«Otuza ha girdi, ha girecek!»

«Siz?»

«Canım, benim yaşımı da karıma sorun!»

«Elli var mı?»

«Biraz fazla!»

«Meselâ kaç fazla?»

«Canım, biz erkek de olsak, nihayet Fransısız.»

«Peki, korkunuz neden?»

«Karımla aramdaki yaş farkı çıkar meydana!»

«Kolayı var karınızın hakiki yaşını söylersiniz olur biter.»

Bir rkadaş:

«Siz» dedi. «Karınızın kaçıncı kocasısınız?»

«Efendim?»

«Yâni Bayan Carol'nun ilk kocası siz misiniz?»

«Ha evet! Ben on üçüncü nişanlısı ve ilk kocasıyım!»

«Bu on üç rakkamı?»

«Bana göre hava hoş. O benim on üçüncü nişanlım değil ki.»

«Çıplak filmlerini çekerken kıskanmaz mısınız?»

«Objektiften mi kıskanacağım.

«Hayır seyircilerden?

«Nihayet, gördükleri filmdir. Hem onları niçin güzel vücudunu seyretmekten mahrum edeyim.

«Peki, İngilizler niçin karınızın filmlerini makaslıyorlar.»

«Ne anlarlar kadından!»

«Ama Diana Dors'tan anlıyorlar.»

«Demek daha güzel bir Fransıza tahammülleri yok. İngiliz gururu!»

Bütün başlar kapıya dönmüştü. Beyaz perdenin alev kadını, portakal sarısı saçları, çağala bademi gözleri ve kalkık burnuyla karşımızdaydı... Yürüyüşündeki kıvraklık ve işveyle hâzâ fransızdı. İlk sözü:

«Beklettim!» oldu.

«Biz alışkınız!» dedik.

«Neye?»

«Herşeye... Bekletilmekten tutun da dövülme - ye sövülmeye kadar.»

«Madam!» dedim. «filmlerinizdeki gibi giyinme - mişsiniz ?»

«Ben böyle giyinirim!»

«Ama Cannes'da daha açıktınız?»

«Orası Cannes.»

«Burası İstanbul demek... Ama biz sizin filmlerinizi makaslamıyoruz.»

«Demek İngilizlerden daha olgunsunuz!»

«Ne istiyor, bu İngilizler sizden?»

«Kıskançlık!»

«Bu sene Cannes nasıl geçti?»

«Festival!»

«Sizin de bir şeyiniz koptu mu?»

«Neyim?»

«Sutiyeniniz meselâ?»

«Hayır! Ben İngiliz malı kullanmam!»

«Diana Dors'u nasıl bulursunuz?»

«Marilyn Monroe gibi...»

«Yani?»

«Tipik dişi.»

«Ginayi?»

«Arkadaşım, ona söz yok.»

«Sophia Loren'i?»

«Ha! Onu mu, tam kadındır. Erkek olsam evlenme teklif ederdim.»

«Marlon Brando»yu nasıl bulursunuz.»

«İyi bir artist! Koç para eder, tipim değil!»

«Sizi ilk keşfeden?»

«Gaston Baty»

«Keşfettiği zaman ne işteydiniz?»

«Hastabakıcı!»

«Neye bıraktınız mesleğinizi?»

«Bana beyaz hiç gitmez.»

«Şu halde Gaston Baty'den önce sizi doktorlar keşfetmiş olacak.»

«Onlar beni parça parça... Herkes ihtisasına göre bir parçamı keşfetti. Ama Gaston bir kıta gibi, toptan!»

«İlk çevirdiğiniz film?»

«Kurtlar arasında...»

«Hâlâ da arasındasınız!»

Şöyle etrafına bakındı:

«Bunlar mı?» dedi. «Bunlar yavru kurtlar. Ağızları süt kokuyor.»

«En sevdiğiniz filmleriniz?»

«Milâno'da Skandal, sonra Nana.»

«Demek Nanayı da seversiniz!»

«Severim!»

«Biz de çok severiz Nana'yı!»

«Ya seversiniz demek... Çok memnun oldum.»

«Ama kaçırdık elimizden!»

«Kimi kaçırdınız?»

«Nana'yı! Ama siz de kaçırmışsınız Pariste.»

«Ha şu numara! vaktiyle onun gibi beni de kaçırmışlardı. Gençtik o zamanlar... Böyle reklâmlar lâzımdı.

«Bizim erkekleri nasıl buldunuz?»

«Henüz fazla bir fikrim yok. Sporcu ve yakışıklı görünüyorlar.»

«Peki Madam, bir sual daha, sakın darılmayın?

«Bu Jacque'ı nerden buldunuz?

«Dağ başında... Film çeviriyorduk...»

«Belli!»

«Mesutsunuz ya!»

«Bütün evliler gibi!»

«Oh oh! Memnun olduk!»

«Bir sual daha.. Filmlerde boyuna neden soyunuyorsunuz?»

«Rejisörler istiyor.»

«Kendiliğinizden soyunmazmısınız?»

— Soyunduğum da olur. «Memnun değilmisiniz yoksa?»

«Hem de nasıl!»

Toplantının sonu geldiği anlaşılıyordu.

«Bana Yeşilköyde halk çok yakınlık gösterdi... Hele gazeteciler...»

«Daha da fazlasını gösterebilirdik... Bugünlerde efkârlıyız da...»

«Sebep?»

«Biraz fazlaca hırpalandık...»

Kalktı, hepimiz adına bir genç kızı öptü. Kocası da öpecek birini aradı ama yüz bulamadı. Kolkola girip çıktılar.

Salondakiler öpülen genç kıza sarılmışlar, Martine Carol'un dudaklarının değdiği yeri öpmeğe çalışıyor - lardı.

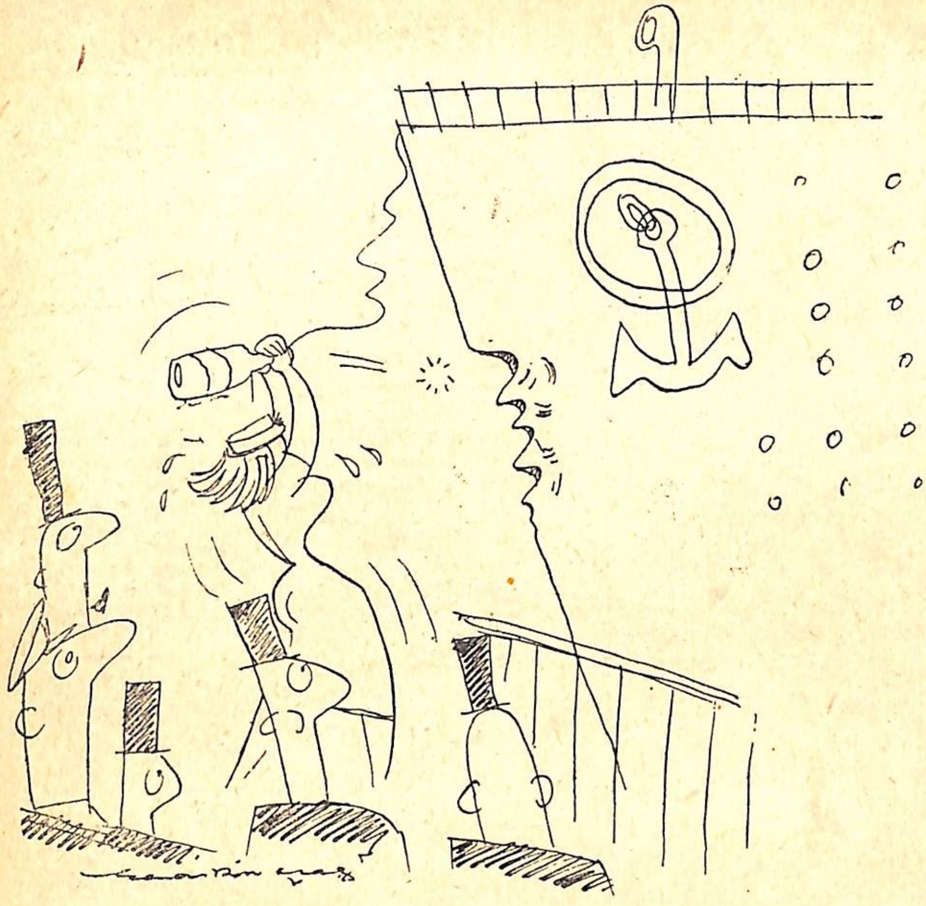

YAZISIZ

YENİ MECLİS BİNASI TABLOLARLA SÜSLENİYOR

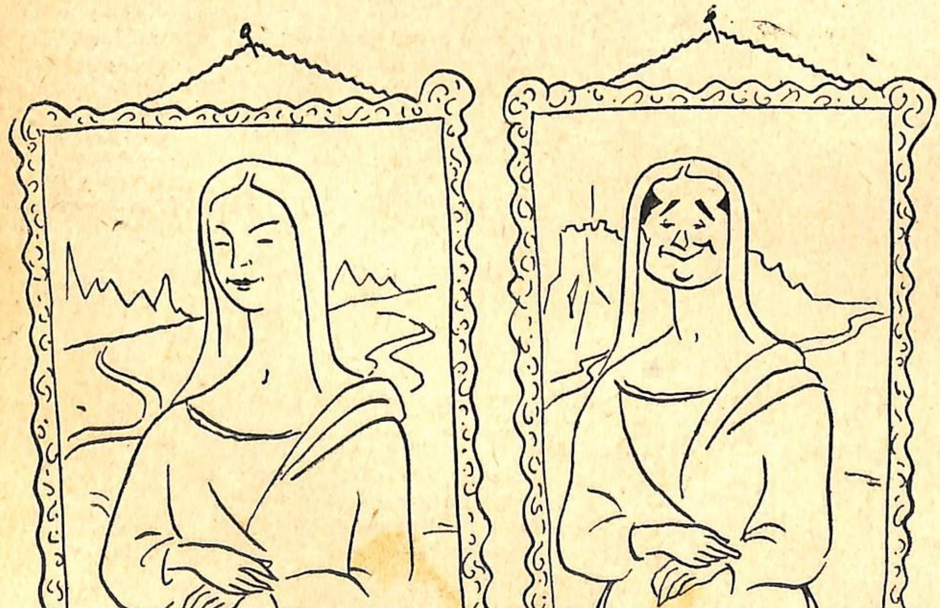

«MANALI TEBESSÜM»

Babana Sor!

İŞİN İÇİNDEN KENDİ KENDİNE ÇIKAMAZSAN BABANA SOR. H. MATİSSE

BEKÇİ

M. Z. (Samatya): Efendim, bizim mahallede geceleri hiç bekçi düdüğü duyamıyoruz. Bekçinin kendini görmek de mümkün değil. Ayrıca daha geçen gece yandaki eve hırsız girdi. Bizim mahallede hiç bekçi yok mu dersiniz? Varsa bu adamı nasıl görebiliriz.

Merak etmeyin bayramda gelir görüşürsünüz.

ALÇAK VE YÜKSEK BASINÇ

Falk Sokaktan geçer (Fener): Alçak basınç ve yüksek basınç ne demektir.

Rica ederim ben politikayla meşgul değilim.

MASAL

L. Tanyeri (Elmalı): Bana bir masal anlatır mısınız?

Vaktile bir padişahın üç oğlu varmış.

TULÛAT

Kâzım Kazıntı (Çengelköy) : Tulûat ne demektir?

Tulûat bir aktörün sahnede suflör filân dinlemeden rol dışında konuşması ve hareket etmesidir.

Bir gün Fransada meşhur tulûatçılardan birine rejisör katiyen tulûat yapmamasını tenbih etmiş. Fakat herif alışmış bir kere tulûat yapmadan duramıyor. Neyse ona sıra gelmiş. Rol icabı sahneye atla çıkması icap ediyormuş. Tam sahneye çıktığı zaman at büyük haltını etmez mi. Aktör atın yaptığı haltı görünce «Ulan rejisörün tulûat yapmayı yasak ettiğini bilmiyor musun?» demez mi?

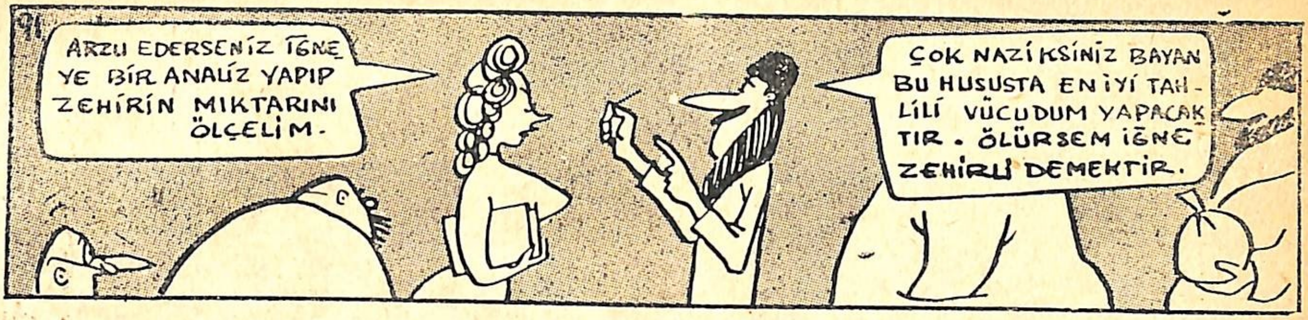

91 — Öğrencilerin yokluğundan şikâyet eden müfettiş, ensesinin en nazik yerine kuyruklu bir iğne saplanıverince, «Hislerim beni yanıltmıyorsa, çocuklar gelmeğe başladılar galiba» dedi. Sonra, ensesindeki alâmeti çıkararak devam etti. «Güney Hindistanda, insan avında kullanılan Kibu iğnesi... U cunda kobra yılanının zehiri vardır.

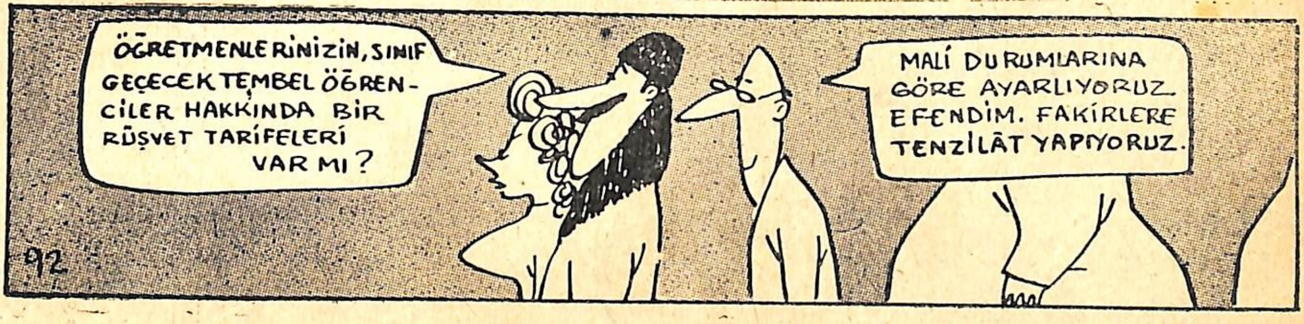

92 — Kasaba kodamanlarının evlerindeki ayak işlerini bitiren öğrenciler, biraz da haşarılık yapmak için okula dönmüşlerdi. Öğretmenlerinin yabancı bir adam karşısında ezilip büzüldüklerini görünce, yabancıya özel bir karşılama töreni hazırladılar. İğneyle başlayan törene müfettişin arkasına «Satılık Eşek» diye ilân asmakla devam ettiler.

93 — Yakışıklı müfettişin, gece yarısı teftişlerinde, kendi ni de hatırlaması düşüncesiyle, kimya öğretmeni Nastasya, ilmin semirttiği iri göğüsleriyle içeri atılarak yaramaz çocukla rdan birini yokladı. «Hey İvan, gene ne halt karıştırıyorsun.» dedi.

94 — Klestakov, «Evlâdım, ders saatinde nerelerde dolaşıyorsunuz» diye sordu? İvan, «Çalıştık efendim. Ben valinin odunlarını kırdım. Şimdi de bütün arkadaşlar toplanıp, tarih öğretmeninin ceplerine mürekkep dolduracağız» cevabını verdi. Müfettiş, bu kadar berbat bir okulu temize çıkarmak için en aşağı iki kese para almak lâzım, diye düşündü.

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ, BİR PADİŞAHIN ÜÇ GÜZEL KIZI VARMIŞ.

VAR MI ?

ALNI KARIŞLANACAK VATANDAŞ ARIYORUZ ?

Aşağıdaki sorulara kim göğsünü gere gere «Evet!» diyebilirse törenle alnı karışlanacak ve gerilen göğsüne (eğer bir tek kullanılmamış gazoz kapağı bulunabilirse) gazoz kapağından madalya takılacaktır.

Gelelim sorularımıza:

1 — Yediğiniz ekmeğin, ekmek olduğuna, Fahrettin Kerimden başka şahit bulabilir misiniz?

2 — Fahrettin Kerimin «Yumurta yiyin, yumu etten daha faydalıdır!» dediği zaman midesinde en dan yarım kilo kuzu eti bulunmadığına yemin ede lir misiniz?

3 — Bu sene sebze boldur diyen kabzımalın çü domates yağmuruna tutulduğuna dair bir haber ok sanız inanabilir misiniz?

4 — İstediğiniz anda, istediğiniz yerden 5 san gram halis kahve ile 100 gram kesme şeker aldığı zaman size «güle güle!» diyebilecek bir bakkal ta vur edebilir misiniz?

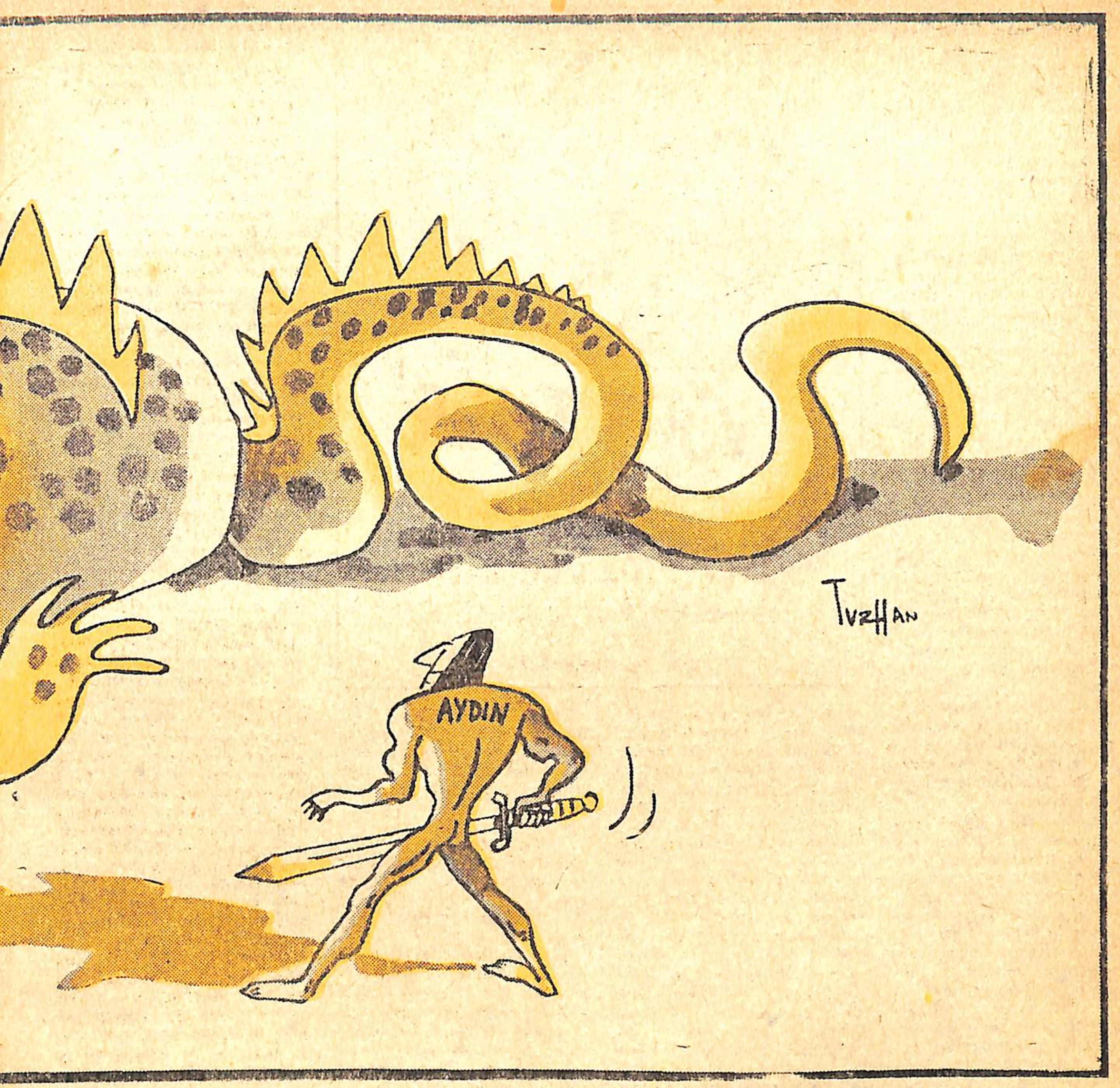

KIZLARI ANTİ DEMOKRASİ ADINDA BİR CANAVAR KAÇIRMIŞ...

5 — Üçüncü sınıf bir lokantada üç lira karşılığı, üç kap yemek yiyip de doyacak kabadayı vatandaşın çok şükür bu günleri de gördük! diyebileceğine inanıyor musunuz?

6 — 48 yaşında ihtiyarladığı için emekliye ayrılan Hakimin bugünlerde Demokrat Partiye kaydolduğunu gözünüzle görseniz inanabilir misiniz?

7 — DOLMUŞ'un müstehcenlikten toplatıldığı gün 100 binden fazla basan bir gündelik gazetede sutiyensiz kadın resimleri çıkmadığına emin misiniz?

8 — Bu sorulara, aklınıza gelen malûm şahıslardan başka, «Evet!» diyecek bir tek vatandaş daha tasavvur edebilir misiniz?

9 — «Evet!» diyecek vatandaşın aklından zoru olmadığına da «Evet!» diyebilir misiniz?

10 — Hadi, diyelim ki bir «Evet!» diyen çıktı... Bu mesut vatandaşın göğsüne takacak, kullanılmamış bir tek gazoz kapağının piyasada bulunabileceğine inanıyor musunuz?

11 — Hadi, karaborsadan onu da bulduk diyelim. Tertipliyeceğimiz törene alâkalı makamların izin vereceğine ve Fahrettin Kerimin uğurlu elleriyle bu madalyayı takacağına aklınız yatıyor mu? Yatıyorsa «pes!» doğrusu!

KÜRT TAHİR çalgılı gazinoda

YAZAN : SELÇUK KASKAN

Kendi tâbirince, Belediye Konser operatorunun, Şan Sinemasındaki konserine, Arabacı başı Rüstem Heptençeker ile beraber giden, Zomzom zâde hanının oda başısı Kürt Tâhir, bu vak'adan birkaç hafta sonra, gene odasındaki köşe minderine kurulmuş, karşısına da Rüstemi almış, hem ayak parmaklarını karıştırıyor, hem de arabacı kâhyası ile lâflıyordu.

— Ulâ Rüstem be, heves ettik gettik emme, bu konser operatorun müsemeresi çohluh açmadı beni.

— Te misâfirınım hepden diye ses etmedim Tââhir agacâazım amma, sarmadı Rüstemi de, o susacıkların hengâmesı.

— Ulâ soyha, ben de sen begendin deyi, yiğitliği çamurlamadım, Kürt Tâhir zenaatan anlamaz, heyvanın biridir demiyesin diyerekden böğüne degin sukut etmişim.

— Yok be Tâahir aga ba! Bi sürü susak verdiler ep bir ağızdan cayırtıyı, verdıler ep bir ağızdan cayırtıyı, ne çengi vaa ne çağnak, Te afakancıklar buğuyerıdı Mâacir Rüstemcığı be yavu. ‹Sülemedim sana kırılmasın günlün diyerekden.

— Ulâ Hırbo! O karılar, eekler kore halinde haykırırlarken insan gürültüye geti - rip de, aman Tâhir ben ettim sen etme, kalk canımızı kurtaralım! demez mi?

— Te bırakasın şıncık geçmiş pişmanlıkları. Bakal'm tâzesıne de Tâahir agam. Gidelım bi çalgili gazinocuğa da, çatalım temelli bir keyifcık.

Ve böylece, Konservatuar icrâ heyetinin klâsik Türk musikisi konserinden bir şey anlamadıklarını birbirlerine itiraf etmekden çekindikleri için, konseri namus belâsı sonuna kadar, yâ sabur çekerek dinlemiş olan, Kürt Tâhirle arabacı Rüstem, hemen o akşam, şehrin en büyük çalgılı gazinolarından birisine gitti - ler.

Şehrin bir sayfiye semtindeki bu gazinonun büyük salonuna girdikleri zaman saat sekize geliyordu. Salon daha yükünü almamıştı. Şanoda sekiz on kişilik büyük fasıl hey'etinin yaşlı, tumturaklı hânendelerinin, bilgili ve tecrübeli tefleriyle çeşniledikleri şarkıları tavanda çınlıyor, (alaturka ismiyle) kırnataların lüzumundan fazla kıvrak ara nağmelerine karışıyordu. Tâhir bu yerlerin eski, gedikli bir müşterisiymiş gibi, yarı beğenmez, yarı araştırır bir tavırla, dehşetli bıyıklarını çekiştirerek etrafı bir süzdü ve yanına yanaşıp yol gösteren garsona yüz vermeden, herifin peşine takıldı. Üzerlerinde «Tutulmuştur» levhaları bulunan, bir çok boş masaların yanından geçerek, kenar tarafda, fakat şanoya yakın bir masaya oturdular. Garson bu hiç tanımadığı, yeni müşterilerinin önünde, hürmet ifade eden, yarım bir eğilişle eğilerek sordu:

— Ne emredersiniz paşam?

Tâhir, o suratlı, yüz vermez, memnun edilmemiş, ağır müşteri tavrıyla bir müddet, bıyıklarını çekiştirip garsonu cevapsız bıraktıktan sonra sordu:

— İrahı vor mi?

— Var paşam.

— Nasıl iyi irahı mı barim?

— İyidir paşam, İnhisar rakısı.

— İstafilokok irahısı yoh mi?

— Anlıyamadım paşam?

— Ulâ bunda anlamıyacak ne var? Hususi çekme. İstafilokok marka irahı yoh mu?

— Haa İstafilina diyeceksiniz! Yok paşam, nerde?

— Pek eyi, Dimitro Köppeogli irahısı da yoh mi?

— Yok paşacığım, nerde? Siz eski rakıları söylüyorsunuz anladım. Anladım ama onlar piyasadan kalkalı hanidir? Size güzel kulüp rakısı vereyim. Dimitro kupolo'yu aratmaz. Meze bir şey yapayım mı? Sıcak sıcak, midye tavası, mıska böreği filân?

— Ulâ soyha mezesiz irahı olur mu? Hele şu masayı Zekeriyya sofrası gibi donat.

— Başüstüne paşam.

Rüstem bu teşpihden pek hazzetmemişti.

— Te günaha girersın be Tâahir aga ba. Haram sofrasını benzetirsın Zekeriyya sofracığına, Sonra neymiş o saydin bi sürü gâvurcuk ismi, yok istafilosi yok köpoğlisi? Ama bozdu o kalçan ağazli karson hepden fiyakani. Kalkmişmış meğerleyım o rakicıklar piyasadan.

— Ulâ heyvanat, merahlanma, Kürt Tâhir onların sülâlesini bilir! Bilir amma, Kürdü eşşek sanıp da kazıh gahmaya galhmasın diye eyle ishandilledim.

— Desene, hepden erkânı harbiye çevirırsın be agam?

— Ulâ soyha sen Kürt Tâhire lüzumlu ehemmiyeti yahıştırmıyorsun kaliba? Kürt Tâhir evel Allahın izniyle, iki bıyıh burmada adamın ciğerini söker cigerini. Sen ne gonuşuyon hırbo?

Bu esnâda mezeler ve rakı gelmiş, garson masanın üzerini usulü erkânınca tanzim etmiş ve ufak ufak atıştırmıya başlamışlardı. Onlar keyifle demlene dururlarken, fasıl heyeti de programını bitirmiş, sıra sololara gelmişti. Şano bir müddet boş kaldıktan sonra, fasıl heyetinin sâzendelerinden birkaç kişi tekrar yerlerini aldılar ve müzikli bir anonsu müteakıp şanoya, oksijenli saçları omuzlarına dökülmüş, az çarpık bacakla, etine dolgun, bol boyalı. prensesvâri yüksek bakışlı bir şarkıcı hanım çıktı. İyice yükünü almış olan salondaki, Kabzımal, Celep ve Anadoludan ticaret yapmıya veya para yemeğe gelmiş takdirkâr gruplarına nazlı selâmlar ve kaçamaklı, işveli tebessümler gönderdikten sonra, mikrofona yaklaştı ve onu boyuna göre âyarladıktan kelli (boyu az kısacaydı) gayet romantik ve içli (!) bir sesle şu sözleri fısıldadı âdetâ:

— Pek sevgili misâfirleri -

miz. Şimdi sizlere Şerif İçlinin, ruhlar titreten şu şarkısını takdîm edeceğim; ve manzûme okuyan bir ilk mektep muallimesi âhengiyle, fakat biraz hassas ve rakîk şu mısraları okudu:

Gezindi bir ses yine uzakdaki hâre gibi
Bir yüz belirdi de yâdımda aaaaah lâle gibi.

Aaaaah derken sanki ciğerleri ağzından gelecek bir «La dame aux Camelias» hali alıyor, kuvvetli sutyenlerle desteklenmiş, varlıklı göğsü, helecanlar içinde inip kalkıyordu. Modacıların Strapless dedikleri, üzeri askısız tuvaletinden taşan dolgun omuzlarını, göğüslerinin dekolte üst kısmını ve dolgun kollarını gören Tâhir, rakının beynine indirdiği muştaların tesiriyle kendini tutamıyarak:

— Voy anam! Seni kim dogurdi? diye bir nâra fırlattı. Rüstem cevabı yapıştırdı:

— Te anacağzi ba!

Etrafdan gülüştüler. Şarkıcı hanım, iki kaşını (rahmetli Nâşid tertibi) iki yana yıkmış, içli içli şarkısını söylüyor, her aaaah! çekişde ağzından alev fışkırıyordu sanki. Tâhir yumruğunu masaya gümletti ve:

— Ulâ soyhanin ogli, diye gürleri, gördün mi musukıye nasıl olurmuş? Dinine yandığımının avradı, adamın dogrudan ciğerini sökiy be. Ooof anam of!

— Hepden beraberim seninle be Tâhir agam. Neydi o Belediyenın çalgıcılarınınkisi ba? Mevlıd'a gittık sandımdı ba?

— Ulâ karıya bah arhadaş, karıya bah! Ulâ Memleket hastanesi gibi karı be.

— Te ne benzetiyersın has tâneye gül gibı karıyı.

— Ulâ elbette memleket hastahanesi gibi, görmiymisin, geleni yatırır bu karı be! Karsooon, bir gulube irahısı daha getir soyha!

— Bâaşüstüne paşam.

— Ulâ daha beyle karilarınız vor mi? Yohsa bu son mi?

— Aman paşam, hiç son olur mu? Daha bu bir şey değil. Daha Zübeyde Uluengin var... Ondan sonra efendicâzıma, Nergis Itır var.. İnci Revnak var; en son olarak da büyük sanatkâr Meki Düren var.

— Ulâ ne zenaatkârı, esnaf mi?

— Yok paşam ne esnafı, ses sanatkârı.

— Haa o başha. Yalnız dur dur getme. O böyük zenaatkârin ismi bi tuhaf geldi bana. Ecnebiye zenaatkâri mi bu, Meki diye?

— Yok paşam ecnebî değil, Türk.

— Etli canli mi barim?

— Aman paşam erkekdir. Etini canını ne yapacaksınız?

— Gusura bahma gardeşim! Şanoya hep kari çıhıyo da erkeh olmasini yadırgadım' Hadi irahıyı ilet sen.

Bu esnâda ilkinden daha olgun ve dolgun, daha fıkırdak ve edâlı ikinci solist sahneye çıkmış, söyleyeceği şarkının ilk mısraını, birinci şarkıcının kinden daha romantik, daha zarif, prenseslere lâyık bir tavırla takdirkârlarına okuyor - du:

Koklasam saçlarını bir gece tâ fecre kadar
Acı duysam gözünün rengine dalsam da senin

Tâhir, kulüp rakısının verdiği coşkunlukla, masaya bir yumruk daha çaldı ve yüksek sesle:

— Ulâ soyha, diye gürledi, heç zabah ışıyana gadar saç gohlamahla galınır mı? Sen oni Kürt Tâhir'in takkesine anlat.

Rüstem tasdik etti:

— O bi vakıtmış o! Şimdi - cek hepden evlenıp de mâa - kemelık olurlar sabaha kadarı. Sen ne konuşiyersın Tâahir aga ba?

— Ulâ Rüstem be, buranın karilari Bülbül be anam babam, Bülbül!.. Ulâ bunları Belediyenin şarhı medresesine götürmeli de oradaki mevlûd'-cilara ders gösterttirtmeli.

Bu minvâl üzere gece yarısını buldular. Öylesine çekti - ler ki kafayı, en son çıkan vişne çürüğü smokininin üzeri bütün payyet ve taş işlenmiş, büyük ses sanatkârı Meki Düren'in kadın mı erkek mi olduğunu tefrike mecalleri kalmamıştı zaten. Kadınların ve rakıların tesiriyle, önlerine sunulan yetmişdört lira otuz dokuz kuruşluk hesap pusulasını bile görecek halleri kalmayıp bu rakkamın tokatlayıcı tesiriyle bile ayılmayan Kürt Tâhirle, Rumelili Rüstem, saat bire doğru, sendeliyerek, gazinoyu terkeden kalabalığın arasına karıştılar

PAZARLIK

HİKÂYE

YAZAN : BÜLENT ORAN

İlk sinemamız basit bir büyüteçten ibaretti. Mukavva bir boru ucundaki kötü bir büyüteç... Borunun öbür ucuna film karesini takıp da baktıkmıydı dünyalar bizim olurdu. Ben, mahallede, sayısız sinemaları olan kodaman patronlar durumundaydım. Öbür çocuklar, bana ufak şirketlerin büyük şirketlere yaptığı muameleyi yaparlardı.

— Şu dansöze ne istersin, dediklerinde, ellerimi kısa pantalonumun çapraz askılarına geçirerek soğukkanlılıkla sorardım.

— Dansöze mi.

— Evet.

Malın değerini arttırmak için bu evetin ardından bir müddet susar, sonra küçümseyen bir sesle:

— Onu alamazsınız, derdim, sülâleniz bir araya gelse alamaz onu.

O anda elimde bulunan tek kare, milyonlar sarfıyla meydana getirilmiş bir filmin sahibi gururunu verirdi. Bilirdim, eninde sonunda fiyatlar yükselirdi.

— Hadi be nazlanma, diye konuşurlardı, atla deve değil ya bu, alt tarafı şu kadarcık bir film.

— Şu kadarcık mu kadarcık ama filmlerin de padişahı...

Bu benim, küçüklükten beri kullandığım faydalı bir pazarlık ağzıydı. Satmak istediğim şey, ister çalınmış bir tavuk, ister dedemin madalya kordonları, isterse bir konserve kutusu olsun, alıcı da mala karşı bir zaaf hissettiğim anda hemen bu padişahlık sıfatını yapıştırıverirdim.

Karşımdakiler servetlerini dökmeye başlarlardı.

— Şu patlangoca ne dersin.

— Iıh...

— Ama bak deliğine, dapdaracık, o senin bildiğin dişi patlangoçlardan değil.

— Iıh dedik ya...

— Peki üstüne yüz tane de çitlenbik versem...

Esir pazarında, gözlerinde arzu parıltıları yanan zenginlere kıvrak bir rakkase satıyormuşum gibi hemen filmi güneşe doğru tutar, ağzımı şaplatır:

— Heyt anam babam, diye pazarlığı ikiye bölerdim, bu canım kız yüz çitlembiğe verilir mi.

Bunun üzerine yeni teklifler başlardı.

— Cigara kutusu kapağı var.

— Hangisinden.

— Onbirbuçukluk.

— İsteme... Serkildoryan olsa neyse...

— Peki ya tren bileti.

— Ohooo... Ondan da tonla var bende.

Zengine mal beyendirmek güç oldu-ğundan sırasıyla başka şeyler de ileri sürülürdü. Gazoz kapakları, bilyalar, kibrit çöpleri, kurşun parçaları, çiviler...

— Beş tane jilet versem, derdi alıcı, uçurtmanın kuyruğuna bir dizdin mi yanına başkası yaklaşamaz.

Halbuki benim uçurtmam, son sistem bir savaş uçağı kadar silâhlı sayılırdı. Kuyruğunda, yer yüzündeki bütün jiletleri taşıyan zengin bir koleksiyon vardı. O havalandığı zaman, iplerinin kesilmesi korkusuyla, bütün diğerleri aşağıya inmekte yarış ederlerdi âdeta. Onun için:

— Jilete de tokuz, cevabını verirdim. Ama şu sapanınla bir de çorap lâstiklerini verirsen...

— Annem ne der sonra.

— Bu kadar mahallebi çocuğu olma yahu. Annen ne derse desin, uydurursun bir yalan olur biter. Sanki çorapta lâstik olmazsa kıyamet mi kopar. Bak benimkilere bi, bir noksanı var mı.

Bakışlar ayaklarıma kayardı.

— Çorabın yok ki lâstiği olsun be birader, diye itiraz ederlerdi.

Haklılardı. Soğukkanlılığımı kaybetmemeye çalışırdım. Çoraplarım. pazarlığın bu en kızışmış anında, daima oyun oynarlardı bana. Aksilik bu ya, ne zaman kendilerinden bahsetmeğe kalksam, potinlerimin içine kaçmış bulunurlardı.

Oturur, meraklıların alaylı bakışları altında bağları çözmeye başlar, nihayet onlara, ayaklarımda hakikten çorap bulunduğunu isbat ettiğim zaman:

— Gördünüz mü odun oğlu odunları, derdim, bunlara çorap derler işte...

— Ağzını bozma ulan, diye diklenirdi biri.

Ve sonra, kendi babasının değil de benimkinin odun olduğunu söylerdi. Böylelikle de muhterem pederim, başlı başına bir orman kurabilecek bollukta odunluk ithamları altınla kalırdı. Aldırmazdım. Bu kıymetli metaa benzetilmesinde bir mahzur görmezdim.

Bütün atışmalara rağmen sonuç ta istediğim gibi biterdi zaten. Bir çok masum pencere camlarına kıydıracak zalim sapanla, alıcının, annesinden bir dayak bahasına gözden çıkardığı çorap lâstiklerini alırdım. Rakkase de onların olurdu tabii.

Yerden bir taş alır, yeni sapanımı telgraf direğinin porselenine nişanlarken, onların da filmin başına üşüşüp «Canlı gibi be» dediklerini işitirdim. Sonra da, sanki P.T.T. ye ait bir porselen kırmış değil de Afrikada azılı bir aslan vurmuşum gibi, gururla uzaklaşırken, çocuklardan, caba olarak neden daha başka lâstikler de istemediğime üzülürdüm.

— KOCACIĞIM ŞU TEPEDEKİNİ GETİRİRSEN MAĞARAMIZ DAHA AYDINLIK OLACAK

TİCARET

Salamon saatini Mişon'a satmıştı. Gece yatakta aklına geldi.

«Bu saatin bir değeri olmasa o hınzır buna elli lira vermez.»

Sabah erkenden Mişon'a koştu:

«Sana sattığım saati geri istiyorum. 75 lira veririm.»

Saati almıştı. Ama Mişonu da bir düşünce almıştı:

«Bu saatte bir değer olmasa o uygunsuz geriye almak istemez»

Salamonu rtesi gün yakaladı:

«Dün benden geri aldığın saat var ya 100 lira veririm.»

Teklif cazip. Salamon dayanamadı, tekrar sattı. Ama aldı mı bir düşünce:

«Bu saatte bir halt olmasa o kerata bu kadar üstüne düşmez.»

Ve tekrar 130 lirayla saat el değiştirdi. Bu arada Mişon tekrar üzüntüye düşerek saati almak sevdasına kapıldı. Bunda muhakkak bi iş vardı. Ertesi gün Salamonu yakaladı:

— Ben tekrar istiyorum saati!..

— O hooo ben onu çoktan başkasına sattım.

— Ne yaptın yahu ne güzel para kazanıyorduk.

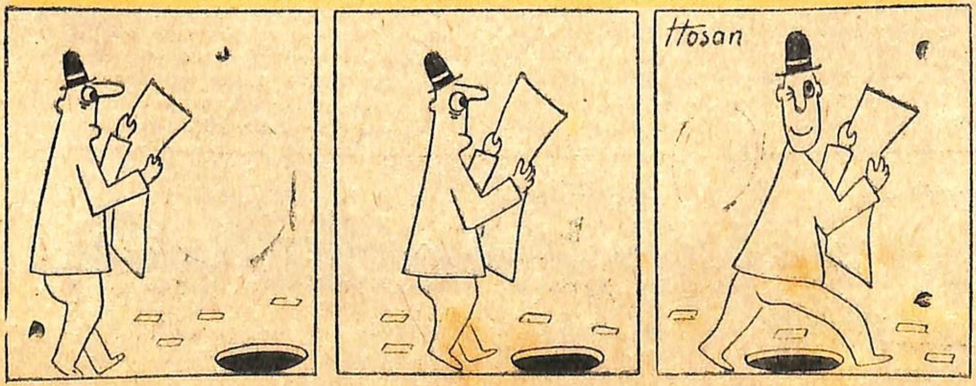

YAZISIZ

1

2

3

AKİS

ÜÇ YAŞINDA

AKİS MECMUASI ÜÇÜNCÜ YILINA GİRMİŞTİR. TÜRK MECMUACILIĞINDA BİR İNKILÂP SAYILACAK BİR HAMLE YAPAN AKİS ARKADAŞIMIZI TEBRİK EDER UZUN YILLAR DİLERİZ.

hicret

Yazan : Osman A. K.

Venedikte Harry'nin barında viski i-çiyorduk. Londraya giden bir Avustralyalı Koyun Tüccarı imiş. Her koyun tüccarı gibi de köpek meraklısı idi. Arkadaşımın romantik gözleri, alaycı bir ağzı vardı.

— Welslı köpekleri üzerine köpek yoktur; yemin ederim, dedi. Hele Jason...

— Jason mı, o da nesi; Kimdir? diye sordum.

— Bu köpek dedi. Ama ne köpek!. Dağ rüzgârı gibi hızlı, gece gibi sessiz, şeytan gibi kurnazdır.

Kendi kendine anlatmağa başladı:

— Avustralyada Lamdor çiftliğinde Idrin - John ve Morgan isminde üç kardeş yaşıyordu. En küçükleri Morgan ondokuz yaşında idi. Her üçünün de birer köpeği vardı. John, Jason ile «Çoban köpekleri müsabakasını daima kazanırdı. Bu müsabakalar üç kardeş arasında çok masum bir rekabet mevzuu idi; Amma bir gün işe kadın parmağı karışınca yarışmalar aynı masumiyet havası içinde olmadı. Üçü de ümitsizce âşık idiler. Aynı kadını Heleni seviyorlardı. Helen ise her üçünü de ayni muhabbetle seviyor fa - kat birini diğerlerine tercih edemiyordu.

Bir gün üç kardeş koyunların peşinde yorulmuşlar ve sıcaktan bunalmışlardı. Eve dönerken yoldaki ırmağa çırıl çıplak girdiler iyice serinleyerek, kıyıdaki uzun otların arasına uzandılar. Bir aralık kendilerinden geçerek uyuya kalmışlardı ki tatlı bir kadın sesi ile yerlerinden fırladılar. Merakla uzun otların arasından başlarını kaldırınca ne görsünler; Helen.. anadan doğma suda yıkanıyor ve şarkı o-kuyordu. Kız da onları görmüş ve bir çığlık atarak çenesine kadar suya gömül - müştü. Hiddetle başını sallıyarak:

— Hey Evans Kardeşler. diye bağırdı. Sudan çıkıncaya kadar gözlerinizi yumun ve sesleninceye kadar açmayın.

Az sonra, Alelacele giyinmiş olarak Evans kardeşlerin karşısına dikilmişti. İki eli kalçasındaydı, bu şımarık haliyle de çok cazipti.

— Beni çırılçıplak gördünüz. Bu ancak karı ile kocanın arasında kalması icabeden bir haldir. Onun için içinizden birisi benimle evlenmelidir. Allahtan her üçünüzden de hoşlanırım.

Üç delikanlı birden Helen'le evlenmeğe talip oldu. Ama, biliyorlardı ki ancak biri onunla evlenebilirdi. Sen olacaksın, ben olacağım derken kız aralarına girdi.

. Ben, dedi. İki hafta sonraki çobanköpeği yarışmalarını içinizden kim kazanırsa ona varacağım.

John, Jason'un her senelik galebesine güvenerek kendinden emindi. Idris, Ja - son'u zehirlemeyi tasarladı. Fakat hay - vanın fena bir huyu vardı; yalnız sahibinin elinden yemek yiyordu. Üstelik John gece gündüz köpeği yanından ayırmıyordu. Morgan, başka yoldan giderek işi bir falcı karı ile halletmeyi münasip buldu.

Arkadaşım hikâyenin burasında bir bardak viski alarak yavaş yavaş yudumladı ve anlatmağa devam etti. Büyücü karı Morgana sormuş:

— Jasona tabii görünen bir büyü mü yapayım, yoksa anî bir ölümü mü tercih edersiniz. Tabiî... birinci şık daha pahalıdır.

— Tabiî görünen bir büyü; dedi Morgan.

— O halde beş bin lira isterim. Bu paraya şiddetle ihtiyacım var.

Morgan keyifli.

— Helen bu paradan çok daha değerlidir; kabul dedi.

Büyücü kendinden emin:

— Parayı düğünden sonra alacağım. Sen de köpeğini muntazaman çalıştırmağa devam et.

Nihayet yarış günü çatmış; büyük bir kalabalık müsabakayı seyre gelmişti. Bu müsabaka şöyle icra edilirdi.

Katır tırnağı çalıları ile örtülmüş uzun bir yamacın tepesindeki bir ağıldan birisi 5 koyunu salıverirdi. Aşağıdan da müsabakaya giren köpek koyverilir ve o-nun bu beş koyunu çalılıklardan geçir - dikten sonra yol üzerindeki parmaklıklı kapıdan, birini bırakarak, diğer dördünü aşağıya çobanın yanına getirmesi istenirdi. Bunu en hızlı yapan müsbakayı kazanırdı. O gün sona altı kişi kalmıştı Amma asıl yarışın üç kardeş arasında olacağı muhakkaktı. Nihayet sıra onlara geldi. Morganın, Meg ismindeki köpeği yukarıdan bırakılan beş koyunun birini parmaklıklı kapının orada bırakıp dördünü aşağıdaki ağılda 8 dakika ondört saniyede topladı. Bu iyi bir derece idi ama maçı kazanamazdı. Sıra, Idrise geldi. Yeni köpeği ile beş koyunu aldı. Birini parmaklıklı kapıda bıraktı. Üç koyun aşağıya geldiği halde birini bir türlü indiremedi. Hayvan öyle inatçı idi ki aşağıya inen yola dahi bir türlü gelmiyordu. Idris hırsla:

— Bu koyun kör diye bağırdı.

Fakat John, zaferin kendisinde oldu - ğundan emin:

— Senin köpeğin kör Idris, diye karşılık verdi.

Nihayet çatık kaşları ile John müsabakaya girdi. Girdi amma, hepsinden kötüsünü yaptı. Bir koyunu parmaklıklı kapıda bırakamadığı gibi iki koyunu bile bir araya getiremedi. Hayvanlar sarhoş gemiciler gibi sallanıyorlar, çalıların arasında dönüp duruyorlardı. Zavallı Jason, bir köpeğin yapabileceği her şeyi yapmasına rağmen muvaffak olamıyordu. Sonunda John müsabakadan vazgeçerek hakem heyetine büyük bir hiddetle bağırdı:

— Bu koyunlar kör!

Fakat hakemler hayvanları muayene ettiler. Kör olmadıklarını anlayınca Morganı galip ilân ettiler. Bunun üzerine üç kardeşin biribirlerine girmesi görülecek şeydi. Neticede Morgan Heleni almış, Kocak da Avusturalyaya hicret etmek isteyen oğlu için 5000 lirayı temin etmişti.

Arkadaşım hikâyenin burasında iki viski daha ısmarladı. Ceketini çıkardı. Bu ara sordum.

— Siz... Siz, galiba büyücünün Avustralyaya giden oğlusunuz? Söyleyin bana

büyü ne idi?

— Ben mi? Ha... Evet...

Büyücü Idris sırasında bir koyunun, Johnun sırasında ise iki koyunun gözlerine birer tutam tereyağı çalmış. Bu zavallı hayvanları en az beş dakika için tek gözlü yapmıştı. Hakemler muayeneye gelinceye kadar bu yağlar erimiş ve göz kapaklarının etrafına ter gibi yayılmıştı. Tabiî, kimse de bunun farkına varmıyarak Morgan galip ilân edilmişti. Bana gelince, ben büyücünün oğlu değilim. O memleketine döndü ve iyi bir çiftçi oldu. Ben, Helene ancak iki sene tahammül edebilip selâmet çaresini Avustralyadan hicrette bulan galip Morganım.

YAZISIZ

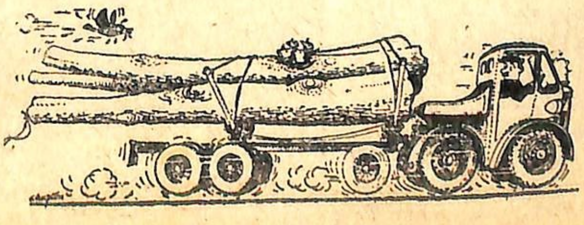

YAZISIZ

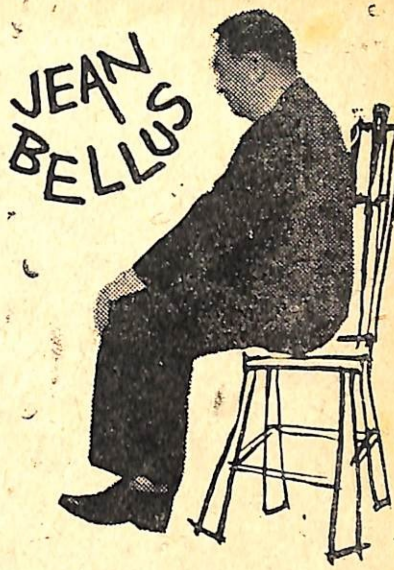

JEAN BELLUS

Jean Bellus Fransada popülaritesi büyük olan bir sanatkârdır. Rahat bir mizahı vardır. Aile hayatına dair nüktelerile sevilmektedir. Meşhur Clementin Chéri'si bugünkü züppe Fransız kız tipini pek cana yakın bir şekilde canlandırmıştır. Jean Bellus gerek konuları gerek çizgilerile büyük sanat iddiası olmıyan fakat gazete ve dergilerde piyasası yüksek olan karikatürcülerdendir.

ŞİİR ANTOLOJİSİ

DERLEYEN : ELEŞTİRMECİ

SİLÂHLANMA

Çalkala yavrum çalkala,
Alman bombası gibi...
Atom bombası gibi,
Hidrojen bombası gibi.
Bin kere söyledim sana,
Şu sarışın bombayı elleme!
Bırakalım silâhları kardeşim.

AÇIŞ NUTKU

— Münafıklar!..
— Yüz bin ton...
— Tezvirciler!..
— Altı yüz milyon dolar...
— İftiracılar!..
— Sekiz yüz milyar kilometre...
— Bedbahtlar!..
— Yüzde seksen, yüzde beş yüz...
— Nankörler!...
Ton, kilometre, dolar...
Yüz bin...
Beş yüz milyon...
Dokuz yüz milyon...
Milyar...
Cennet...
— Yaşaaaa!...

YOL

İşimiz gücümüz,
Uydurmaca, kaydırmaca.
Bilmece bildirmece.
Efendime yaranmaca.
Seke seke ben geldim,
Başka türlü gelinmez.
Doğru yoldan yürünmez,
Olsa bile.
Hadi Allaha ısmarladık!

ANNEMİN SELÂMI VAR!

Aktar Faik Efendi Amca,
Annem selâm söyledi.
Sizde sinâmeki var mı?
Kırk dükkân süprüntüsü...
İki dirhem de üniversite muhtariyeti.
Bir parça da adlî teminat koysun,
dedi,
Basın hürriyetinden de iki parmak.
Davul tozu,
Minare gölgesi.
Aktar Faik Efendi Amca,
Annemin selâmı var,
Dedi ki...
Yazsın tahtaya, dedi,
Alsın haftaya, dedi.

EDEBİYAT-I CEDİDE

Ye beni abla!
Hop dedik âbi.
Taş koy!
Kesik,
Salla zarını.
Dalgama taş atma delikanlı!
Su koyverme bakalım.
Asılmıyalım, depoya gider.
Boş versene sen!
Alırım paçanı aşağı.
Alınmışı var.
İyi muuuuz!...
Bozulma âbi,
Yedek parça yok!
Bas ulan inek!
Eyvallâ âbi...

TARİHİ TÜRK MÜZİĞİNDEN ÇOK ESKİ BİR PLÂK

Eskiden ne vardı bu memlekette?
Hiç bir şey yoktu.
Şimdi?
Ama kabahat bizim değil ki,
Onların.
Ah o eski idare!

KUYRUK

Kuyruk ol bayım!
Dağdan mı geldin?
Bak şu kızın saçına da ibret al,
At kuyruğu...
Medeniyet bu, boru mu?
Kuyruklardan kuyruk beğen.
Kahve kuyruğu var,
Şeker kuyruğu var,
Bilet kuyruğu var.
Kiminin kuyruğu,
Kiminin yağlı kuyruğu...
Fırında kuyruk,
Dairede kuyruk,
Postanede kuyruk,
Öbür hânede kuyruk,
Sinemada, tiyatroda...
Başka yolu yok bunun,
Ya kuyruk olacaksın,
Ya buyruk.
Yaşamalı bu dünyada, yaşamalı,
İnek gibi.
Afedersiniz, ağzımdan kaçtı.
Suç benim değil, kafiye düştü,
yaşamalı,
At kuyruğunda sinek gibi.

bail küreği

—İŞTE SAYIN MÜŞTERİLER!! ÇIKMIYAN RUJ LARIMIZDAN ALIRSANIZ SİZ DE...

—BİLEET!!

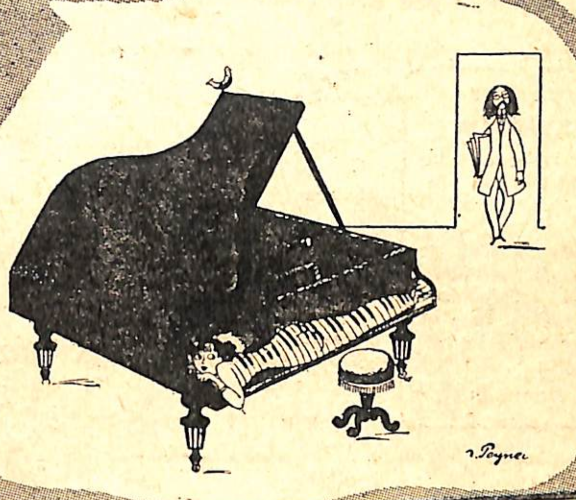

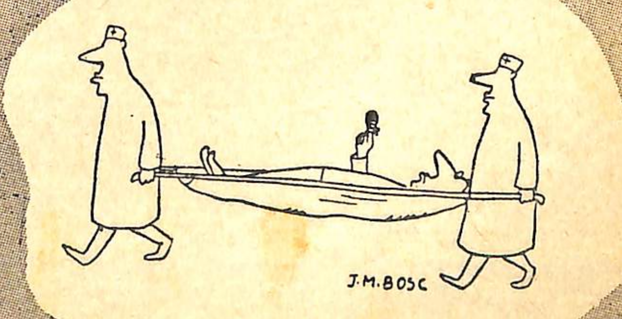

Dizildiği ve basıldığı yer: Şehir Matbaası — Bu sayıda Mesul Müdür: Turhan Selçuk —
İdarehane: Babıâli Cad. Aydınlık Han, 29 - 30 - 31 - 32, İstanbul

YEDEK PARÇA

KUŞÇU DÜKKÂNINDA

Satıcı — Size iyi bir papağan vereyim. Yüksek bir memurun yanında yıllarca kalmıştır. Çok memnun kalırsınız. Değil mi Cici?

Papağanın adı cici idi. Cevap verdi:

— Evet efendim, tabii efendim, tamamiyle doğru, hakkınız var efendim.

Yeşilköy: Ahmet Saran

NEDENMİŞ?

Çocuk annesine sordu:

— Anne zürafanın boynu niçin bu kadar uzun?

— Kafası vücudundan uzaktadır da ondan oğlum.

Hayri Ulus — Bolu

DOLMUŞ

Hamile bir bayan dolmuşa binecekti. Ama içerdekilerin kim olduğuna dikkat etmeden binmek istemiyordu. Ne de olsa zaman kötü...

Derken kadının mütereddit halini gören bir şoför kaldırıma yanaştı:

— Buyurun bayan... İçerde sıcak sudan başka her şeyimiz tamam.

Kadın bindi, soluna baktı.

İçerde iki yolcu vardı: Bir askerî doktor, bir de nemşire!

Ankara: Ertem Savaş

SÜLEYMANİYE DOĞUMEVİNDEN!

Müessemizde yapılan bir onarım dolayısiyle 15 gün müddetle doğum hastası kabul edilemiyecektir.

Bugüne kadar alışılagelen dokuz ay on günlük doğum süresi, sağlık kurulumuzca dokuz ay yirmibeş güne çıkarılmıştır. Alâkalılarca bilgi edinilmesi.

Fatih: Osman Alangın

⁂

Kız — Sevgilim doğru söyle beni mi yoksa elbisemi mi seviyorsun

Delikanlı — Seni sevgilim inanmazsan soyun.

Abbas Sarı — Samsun

— İLK YARDIM HASTANESİNE KADAR GÖTÜREBİLİRİM...

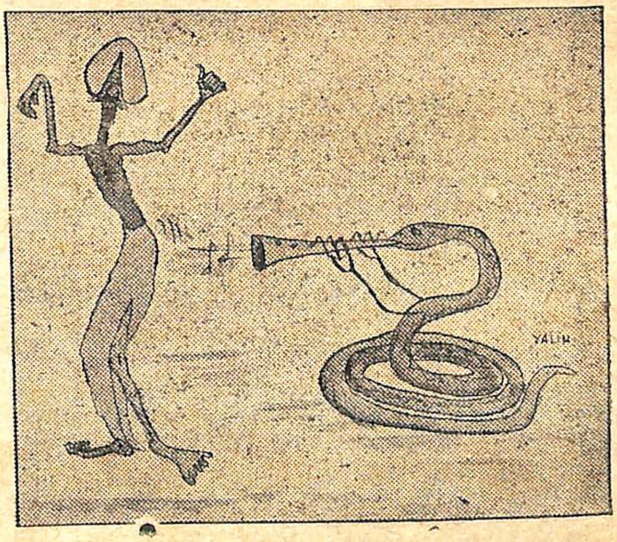

YAZISIZ

Sayın Milletvekili Maşu

ANDRE DAHL

FRANSANIN KANI MECLİSİN DEHLİZLERİNDEN AKIP BOŞANIR

SİYASİ ROMAN : NO. 21

1.

Hayır kesilmemişti. Fakat Maşu cevap vermek istemiyor, müstehzi müstehzi gülümsüyordu, çünkü Löblanke konuşurken, önünde masanın üstünde komedi Fransez'den Lor Brinyi'nin kartı duruyordu:

«Tekrar görüşeceğimizi zannediyordum...»

Cümlenin sonunda üç nokta vardı. Bu üç nokta çok önemliydi, kelimelerden daha fazla şeyler süylöyordu. Maşu bu üç noktayı papirüslerde görse tanırdı. Lor Brinyi'nin hatırlamakla bile heycanlandığı mağrur göğsünü görür gibi oldu. Üç nokta... sonra başka noktalar...

Dalgın dalgın, bir kâğıda Andre Lüsyen Maşu — Lor Brinyi yazıyor sonra aşklarının ilkbaharında bunları bir ağaç kabuğuna kazımanın uzun süreceğini düşünüyordu.

XII. Paragraf

Bir komedi artistinin bir komedi artistine âşık olmasının mâkul olduğu babında...

Opera caddesinin iki ucunda birer tiyatro vardır: Kuzey doğuda Opera, güney batıda Komedi Fransez... Bir tarafta âhenk, öbür tyanda âhenksizlik; Operada ölçülü sesler, tiyatroda ölçüye sığmayan kalpler, şantörler arasında naralar, artistler arasında kavgalar...

Victor Hugo'ya has bu tezatlı girişten yeter derecede memnunum.

2.

Şüphesiz ki bu üç asırdanberi hâlâ keskin kalmış otomatik bir traş makinesi olan Polyeucte'ün temsili bahis konusu olduğu zaman Komedi Fransez'in dünyanın en mühim tiyatrosu olmasına engel olmıyacaktır.

Orada, ayni şekilde her kelimenin hakkı verilerek debdebe ile Molyer ve Musset'un parçaları da oynanır.

Bu methiye yapıldıktan sonra şu da bilinmelidir ki Fransız tiyatrosu civarından geçilmesi kolay olmayan bir arı kovanına benzer. Her sabah, arılar gazetelere dedikodularını sıkıntılarını, kavgalarını vızıldamak için ordan çıkarlar. Bin dokuz yüz yirmi altı senesinden kalma ve maalesef gizli tutulmuş bir rapora göre Fransız Tiyatrosunda haftada ortalama olarak; onüçü geri alınan onbeş istifa, bir ayrılma, sekiz yumruklu kavga, üç tokat, dört yeni metres, altı yeni sevgili, incili, kolyeli bir münasebt, üç gelip geçici aşk, dört kapris, iki mahkemeye başvurma, altı tane alamünit kucaklaşma, on iki boşanma ve bir gebe kalma. olayı vukubulur. Bu rakkamlardan herbiri on seenlik sabırlı bir gözleme dayanıyor.

Andre Lüsyen Maşu tamamen bunları bilmiyor değildi. oKmedi artistlerinin hikâyelerini, Skandallı havadislerini, aşk hayatlarını yavaş yavaş öğrenmişti. Fakat o da 4saat, bin beş yüz kişi her taraflarını seyrettiği için vücutları daha cazipleşen bu tiyatroya mensup bayanların garip çekiciliğine kapılıyordu. Mamafih bir nebze de edebî zevk ve mevzun kalçalarla temsil edilen Phédre'i Marion Delome'u Andromaque'i kollarının arasına almak ihtirası da mevcuttu.

Maşu ayakkabıları boyalı Komedi Fransez'de hazır ve nazırdı. Kıyafetine itina etmişti. Zira bir artistin ne çeşit bir mobilyaya insanı buyur edeceği önceden kestirilemezdi. İskemle, koltuk, divan veya yatak teklif edilebilirdi. Nezaketten ve hiyerarşik bir endişeyle Maşu önce M. Buaveni selâmlamağa karar verdi.

Bu Buaven meslekten yetişme bir memurdu. Dev-

3.

let, Komedi Fransez'in başına ardarda üç edbiyatçıyı sardıktan sonra, bunların otoritesiz, zayıf mütereddit karakterleri yüzünden işe yaramadıklarını anlamıştı. Sonra bütün hayatı merkezi idare teşkilâtında geçmiş M. Buaven tayin edilmişti. M. Buaven pulculukla işe başlamıştı. aVsıtasız vergiler kısmına geçmiş, inhisarlara atlamış, kısa bir müddet maliyede çalışmış, Vaucluse'de vali alınmıştı. Sonra yine Parise gelmiş ve altı ay millî emniyette kalmıştı. Dürüst, güç bir mesaiyte elverişli, çalışma aşkıyla yanan bir tipti. Bir akşam kendini Komedi Fransez idarecisi olarak buluverdi ve sık sık raslanıldığı gibi bu ciddî ihtiyar, orijinal ve lâtif tiyatro dünyasının temasiyle serseriler kıralı oldu. çıktı. Artık kerkes dilediğini yapıyordu. Artistler üç aylık turneye çıktıklarını telefonla gardan haber verdikleri için Molyer'in evinde meseleler yoktu. Her şey daima iyi şekilde neticeleniyordu. Buaven münasebetleri gayet iyi takip ediyor ve kendi tabiriyle, evi kadifeden bir elle gösteriyordu.

Kapıcı odasında yoktu. Maşu biraz yürüdü ve çıkmak üzere olan nişanlı bir ihtiyara sordu:

— Direktörü nerede bulabilirim acaba?

— Direktörü mü?

— Evet, kendini görmek istiyorum. Ben Overny milletvekili Andre Lüsyen Maşuyum.

Adam eğilerek:

— Direkötür benim, dedi. Affedersiniz sayın Milletvekili, fakat kendimi tanıtmadan karşımdakilerin hüviyetlerini bilmekten hoşlanırım. Öyle can sıkıcı insanlar var ki... Çıkıyordum. Biraz yürüyelim istermisiniz? İşiniz benimle mi?

— Hayır Mille. Lor Brinyi'yi görmeğe geldim. Ancak önce sizinle konuşmağı daha uygun buldum.

— Ah! Lor Brinyi'ye mi geldiniz? Mes'ut fani! Onun şahsiyetinden fışkıran garip cazibeye ilgisiz ka-

4.

lınamaz. İşi bitmiş olmalı. Phédre'i oynuyor. Dördüncü perdenin sonunda âdeta bizzat ihtirastı. Avına sımsıkı sarılmış bir Venüs.' Fikri zevklerle iki kat olan bedenî zevkler... Ay!.. Mes'ut kişisiniz doğrusu.

Maşu bir jestle protesto ederek «Çok lâûbali» diye düşündü.

İhtiyarcık:

— Haydi, haydi diye devam etti. Bir dost karşısında, müessesenin sırt küpü önünde olduğunuzu bilir. Burada hiçbirşey bilinmez, görünmez ve söylenmez. Akıl almaz şeyler içnde yaşanır. Yabancı bir hükümdar memleketimizden geçti mi ve yatmak istedi mi, bir yığın protokol kaidesi ortaya çıkar ama herşey usulüne uydurulur. Çıkın azizim çıkın! Kocayı şaşırsanız bile bir şey farketmez. Kapıyı çalın, size kollarını açarlar. Yapmacık yoktur. Zahmete değmez. Dosdoğru gidin, siz ne biricik ne de sonuncu olacaksınız. Dün de iki milletvekili bir arköhina odasında karşılaştılar ve güzel gözleri için kalemleriyle döğüştüler. Gidin azizim fakat metelik bile vermeyin. Fena alışkanlıklara lüzum yok.

Maşu şaşırarak:

— Nasıl? dedi. Elize'yi:

— Az sonra size Elize'ti konmedi Franseze bağlıyan gizli koridoru gösterdiğim zaman iyice şaşıracaksınız. Bir yeraltı yolu. Her akşam bu hanımlardan biri küçük elektrik lâmbasiyle gider. Bunun size sıkılmamanız içn söyledim. İlk gördüğünüz kapıyı çalın: tak, tak.

— İtiraf edeyim ki biraz tıkandım.

— Kendinize gelirsiniz. Buran öpücükler evidir. Gidip hasat edin. Dahat fazla konuşursam devletin bana olan itimadını suiistimal edeceğim. Selâmlar...

Maşuyu, elini sonsuz bir hürmetle sıkarak terketti ve büyük adımlarla uzaklaştı.

(Devamı var)

MİZAHİ ROMAN : NO. 21

1.

Yılanın savurduğu tehdit, balık etinden hoşlanan herkesi titretti.

Yılan sordu:

— Yahu yeryüzündeki düğümlere kıtlık mı girdi ki beni balıkça düğümiyle düğümlediler?

Sam ise hâlâ bunun güzelliğinden bahsediyordu.

— Delikanlı, dalgayı bırak da şu derdime bir çare bul, diye söylendi boğa... Pek beyendinse bir balıkçı düğümü de kendine at da görelim bakalım.

Nuhun oğlu:

— Ben yalnız iplerdeki düğümleri çözebilirim, dedi. Canlılardaki düğümlere tıp karışır.

Bu söz üzerine bütün başlar bana döndüler. Boğa:

— Tıbbın karıştığına da azrail karışır ama ne yapalım, diye ıslıklı bir sesle konuştu. Hadi bakalım eşek hazretleri, demin atlattın ama bu sefer kolay kolay kül yutturamazsın bana. Tembelliği, uyuz gibi kaşınmayı bırak da beni çözmeğe bak.

Ben kurtulmak için son kaçamak yola saptım.

— Sayın hafiye tazı, yaptığı konuşmasında en karışık şeyleri bile çözebileceğini söylemişti. En iyi çare ona baş vurmaktır.

Boğa, dediğimi tatbik amacıyla ona baş vurdu. Fakat, boyu uzun olanın aklı kıttır dedikleri gib, o upuzun hayvanda da zekâ noksandı biraz. Teklifimi ters

2.

anlayarak gitti köpeğe sahici bir kafa attı.

Tazı yediği darbenin tesiriyle yere yuvarlanıp havlamağa başladı. Yılana:

— Arkadaş, baş vurmak, kafa atmak değildr, diye izah ettim.

Tazı:

— Eşeklik sende, dedi, o serserinin biri. Söylediğini ters anlıyacağını hesaplayıp ona göre konuşacaktın.

— Ben, hiçbir hayvan kardeşimi aptal görmem, diye yarı kaçamak yarı politik bir cevap verdim.

— Ya gergedanın bir sıkıntısı olsaydı da ona aynı sağlığı verseydin o zaman halim ne olurdu?

Meşhur konuşmalara katılmaktan büyük bir zevk duyan karga, gülerek:

— Bu da sual mi, doğru posta mortoyu çekerdin, diye lâfa karıştı.

Gergedan sükûtun altın olduğu prensibini benimsemiş bulunmasına ve bütün ağır başlılığına rağmen kendinden bahsedildiğini duyunca.

— Benim hakkımda neler konuşuyorsunuz, diye sordu:

Karga anlattı.

— Kafanın kuvvetini methediyorlar.

Gergedan bundan memnun kalarak:

— Evet kuvvetlidir hakikaten, dedi. Aklıma girenim var.

Karga gakladı.

— Fakat beyninden değil, kafatasından bahseriyorlardı. İçi goşmuş ama dışı sağlammış.

Gergedan:

— İnsanlar dahil bütün hayvanlarla kafanın kuvvetini ölçebilirim dedi. Kendine güvenen geçsin karşıma... Kim; insanların en yaşlısı en akıllısı bizim ihtiyar kaptan Nuh değil mi? O çıksın karşıma da bir fikir tartışması yapalım. Çocuklarımın üzerine yemin ederim ki bir kafada pestilini çıkarırırm.

Su aygırı:

— Eğer akıl başın büyüklüğündeyse en akıllı hay-

3.

van benim, dedi.

— Başın büyük ama, fikir mücadelesi yapacak kadar kuvvetli değil: Cesaretin varsa bir tokuşalım.

Ambarı kemireliden beri etliye sütlüye pek karışmayan fareler:

— Madem bu kadar zekisin, siyasete neden karışmıyorsun, diye sordular. Su aygırına gelinceye kadar, başbakan tilki var, palavralarıyla hepimizi uyutuyor. Hem başı da ufacık... Onunla bir kafa tokuştur.

— Ben siyasetle uğraşacak kadar boş bir hayvan değilim, cevabını verdi gergedan. İş güç sahibiyim.

Bu, zekâ ile kafatası sağlamlığı arasındaki ilgi derecesi anlaşılmayınca, işin uzamasından korkan boğa bağırdı:

— Yahu ne geveze şeylersiniz be... Tıraşı bırakın da benimle uğraşın. Hadi, tazı mı, eşek mi hanginiz bakacaksınız bakın bana.

Ben:

— Bu şeref tazıya aittir, dedim.

Nuhun hediye ettiği kemikleri yalamaktan bir türlü kendini alamıyan tazı:

— Ben yalnız sırları çözerim, alelâde düğümleri değil, cevabını verdi.

Boğa ıslık çaldı.

— Seninki düpedüz tembellik, kaytarıcılık. Mademki çözmekten anlar geçinip böbürleniyorsun, ha sır, ha düğüm arada ne fark var?

Köpek:

— Biri elle tutulur öbürü tutulmaz dedi. Nuhun kızının yok oluşu sırdı, seninki düğüm.

— Al bir palavra daha... Yahu boyumuz uzunsa o kadar da salak değiliz ya... Nuhun kızı elle tutulmaz mı?

Tazı kemiklerini rahatça kemirmek için kestirip attı.

4.

— Sana lâf anlatmak deveye hendek atlatmak... Kısacası ben böyle alelâde işlerle uğraşamam.

Bazı kelimelere önem veren yılan, bu sözde bir hakaret sezdi.

— Ulan sıska mendebur, dedi, bana alelâde diyenin kemiklerini kırarım. Şu düğümüm hayırlısıyla bir çözülsün de o zaman sorarım sana... Kaburgalarını hafif yollu bir sıkayım da gör gününü.

Hafiyelikteki zaferinden sonra burnu pek büyüyen tazı:

— Sıkarsan ne olurmuş, diye alaylı bir şekilde konuştu.

Yılanlar hakkında oldukça tecrübe sahibi, yaşlı bir keçi.

— Nolacak, cenneti boylarsın, dedi.

— Cennet mi, orası da neresi?

Dini konular dışında ağzını açmıyan kokarca:

— Hepinizin gitmek istediği yer, cevabını verdi.

Horoz.

— Yani şuna kısaca çöplük, desene dedi. Gemiye binliden beri gözümde esaslı bir çöplük tütüyor.

— Hayır cennet çöplük değildir.

— Öyleyse ne demeğe herkesin gitmek istediği yer diye hepimiz namına gevezelik etmek istiyorsun?

Kokarca:

— Cennet çöplük değildir ama, orada bütün arzu ettiklerimi bulabilirsin, dedi.

Horozun ortanca karısı sordu:

— Her tavuza bol bol yetecek, rahatça eşeceğimiz at pislikleri de var mı cennette?

Keçi:

(Devamı var)

KENDİNE ACIMIYORSAN, ŞAPKANA ACI!
haykmammer
PATRON HAYK'I İSTİYOR!!!
PATRON SENİ GÖRÜNCE ÇOK SEVİNECEK!
HAYK'I GETİRDİK DEVLETLUM!!!
PATRONU GÖRDÜĞÜM ZAMAN DEHŞETTEN DONAKALDIM!!!
BU HAYDUTLARIN REİSİ KİM Dİ BİLİYOR MUSUNUZ SEVGİLİ OKUYUCULAR... KİM OLDUĞUNU ÖĞRENİNCE TÜYLERİNİZ DİKEN DİKEN OLACAKTIR...
HAYDUTLARIN REİSİ BENİM ARADIĞIM (OKLA İŞARETLİ) KAYBOLAN POLİTİKACIYDI!!!
HERİFİ NİHAYET ELE GEÇİRMİŞTİM!!!

SAYI : 21

75 KURUŞ

YAZISIZ